

ЖЕТА

ЧАСОПИС

7/155 вересень 2019

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

**«Ми прийшли сюди тому, що прагнемо бути Синодом»,
– Глава УГКЦ під час зустрічі Папи Франциска із Синодом Єпископів УГКЦ**

2 вересня об 11:15 єпископи Синоду УГКЦ зустрілися зі Святішим Отцем Франциском в Апостольському палаці у Ватикані (Sala del Concistoro). Від імені Синоду Єпископів до Святішого Отця звернувся Блаженніший Святослав, Глава і Отець УГКЦ.

«Кожного разу, коли наші єпископи збираються для синодальної праці, ми свідомі того, що наша робота, наші роздуми та душпастирське служіння здійснюються у повній та видимій єдності зі Святішим Отцем», – наголосив Блаженніший Святослав на початку свого слова до Папи.

«Зазвичай наше сопричастя висловлюється у так званих «листах сопричастя», – сказав Глава УГКЦ, – однак цього разу ми переживаємо його в контексті особистої зустрічі, таким чином засвідчивши, що це сопричастя є не мертвою буквою, а подихом Святого Духа, живого і животворящего; слуханням Слова Отця; особистим досвідом батьківської турботи Папи про Українську Церкву».

Блаженніший Святослав представив Папі Франциску членів Синоду, які «приїхали з усього світу», та гостей, які беруть участь в роботі Синоду. Він також подякував Святішому Отцеві за створення Апостольського екзархату для українських греко-католиків в Італії.

Цитуючи слова Святішого Отця, що «недостатньо мати Синод, а потрібно бути Синодом», які Єпископ Риму сказав на зустрічі з митрополитами та членами Постійного Синоду 5 липня, Блаженніший Святослав наголосив: «Ми прийшли сюди саме для цього».

«Кожен єпископ і представники наших спільнот разом із собою привезли до Риму біль та надії Божого люду, повіреного нашій душпастирській опіці. Ми хочемо бути Синодом не лише під час наших робочих засідань, а й коли повернемося у наші спільноти!» – зазначив Предстоятель УГКЦ.

Це бажання «бути Синодом» Блаженніший Святослав бачить у «синодальному крокуванні разом із духовенством, нашими вірними, чоловіками та жінками, дітьми та молоддю, котрі живуть у різних культурах і країнах, розмовляють різними мовами і належать до різних народів».

«Крокувати разом, однак, як Східна Католицька Церква свого права, Церква глобальна, жива і відкрита для всіх», – саме тому, зазначив Блаженніший Святослав, тема цього річного Синоду: «Сопричастя і єдність в житті та свідченні Української Греко-Католицької Церкви сьогодні».

Глава УГКЦ запевнив Папу Франциска в тому, що наша Церква усвідомлює, що «недостатньо лише мати гарну та багату традицію, яка зберігає тисячолітню пам'ять Київської Церкви, неподіленої Церкви першого тисячоліття у сопричасті з Римською Церквою. Потрібно жити цією традицією в автентичний спосіб і бути здатними передати сучасній людині її суть, серце Апостольської традиції – можливість особистої зустрічі з живим Христом, який і сьогодні через дію Святого Духа присутній у Церкві і крокує разом з нами дорогами сучасного світу».

Блаженніший Святослав також запевнив Святішого Отця, що наша Церква в усьому світі молиться за нього, його підтримує, слухає і чекає візиту в Україну.

Варто також зазначити, що по завершенні зустрічі зі Святішим Отцем Папою Франциском члени Синоду Єпископів відвідали вівтар святого Василя Великого, у якому зберігаються мощі священномученика Йосафата Кунцевича, архієпископа Полоцького. Там владика спільно помолилися «Боже, великий єдиний» за мир в Україні та припинення війни, яка продовжує тривати і приносити страждання українському народові.

У Львові відбувся з'їзд Архібратства Матері Божої Неустанної Помочі

6 липня в Архикафедральному соборі Святого Юра відбувся з'їзд Архібратства Матері Божої Неустанної Помочі.

Моління розпочалося акафістом до Матері Божої Неустанної Помочі, а відтак продовжилося Архирейською Божественною Літургією, яку очолив єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир (Груца). Співслужили з ним сотрудники собору, запрошене духовенство та ієромонахи Згромадження Найсвятішого Ізбавителя. Спільно молилися численні вірні, що зібралися в архикафедрі з нагоди цього празника. Співом торжественні богослужіння супроводив Молодіжний хор собору.

Звертаючись до паломників – членів Архібратства, владика Володимир акцентував на торжестві вшанування ікони Матері Божої Неустанної Помочі саме в липні, який, за словами праведного митрополита Андрея, є «місяцем українських святих». Розповідаючи про історію почитання цієї святині, проповідник наголосив на тому, що Богородиця є Матір'ю людства: «Проголошення Марії нашою Матір'ю відбулося під час вмирання Ісуса Христа на хресті. Через хресну жертву людина отримала спасіння. Ісус є чудовим прикладом того, що означає любити до кінця – і саме любов'ю Божою завершилося відкуплення з гріха».

Також владика закликав вірних долучатися до Архібратства і єднатися в спільній молитві перед ликом нашої Матері.

Після Літургії нові члени Архібратства склали присягу для вступу в спільноту, і всі разом звершили молебень на площі перед пам'ятником митрополиту Андрею.

Під час богослужінь вірні мали можливість приступити до сповіді. З нагоди празника до почитання виставили копію ікони Матері Божої Неустанної Помочі, яка зберігається в соборі святого Юра.

Довідка:

11 грудня 1865 року Папа Пій IX передав оригінал чудотворної ікони Матері Божої Неустанної Помочі Згромадженню Найсвятішого Ізбавителя (редемптористів).

Завдяки митрополитові Андрею та місійній праці редемптористів, яких він запросив до України у 1913 році, Матір Божа Неустанної Помочі, прославлена в однойменній іконі, стала відомою і в нашому народі. Відтоді на її честь було зведено багато храмів, у 1927 році засновано Братство Матері Божої Неустанної Помочі, видано наукові праці, публікації, зокрема відомий твір бл. Василя Величковського «Історія чудотворної ікони Матері Божої Неустанної Помочі» та написано літургійні тексти.

Зважаючи на поширення серед наших вірних культу Матері Божої Неустанної Помочі, з урахуванням норми канону 40, § 1 Кодексу канонів Східних Церков (ККСЦ), Синод Єпископів УГКЦ, що відбувся в престольному граді Львові 3-12 вересня 2017 року, відповідно до припису кан. 880, § 2 ККСЦ, установив свято Матері Божої Неустанної Помочі (н. 7).

За матеріалами прес-служби Львівської архієпархії УГКЦ

У Львові освятили пам'ятник стрільцям УГА

24 серпня на вулиці Польовій, 29, що на Знесінні у Львові, відкрито та освячено пам'ятний знак стрільцям Української Галицької Армії, котрі загинули в боях за Львів у 1918 році.

Урочистості розпочалися виконанням Державного гімну України та підняттям прапора. Відтак відбулась молитва чину освячення, яку звершив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, разом з о. Зіновієм Хоркавим. «Цей пам'ятний знак є для нас – тих, хто ходить стежками землі, та наших нащадків. Проходячи повз цей пам'ятник, завжди важливо робити тут іспит свого сумління з прожитого дня. Дякуємо нашим Героям за свідчення їхнього життя і просимо їхнього покрову на дорогу нашого життя», – зазначив Преосвященний владика Володимир.

У межах заходу пролунали стрілецькі пісні та виступили мистецькі колективи.

Довідка:

На цвинтарі Старого Знесіння є братська військова могила стрільців Української Галицької Армії, полеглих в боях на Знесінні в грудні 1918 року під час українсько-польської війни. В цьому бою полягло біля трьох десятків бійців, яких пізніше поховали на цвинтарі Старого Знесіння. Це єдина у Львові незруйнована могила бійців УГА. В 1930-ті роки (орієнтовно 1935-38 рр.) з ініціативи української громади Знесіння було зібрано кошти і споруджено пам'ятник у вигляді піраміди з дикого каменю, увінчаної стрілецьким хрестом. Під хрестом вмурували стрільню (гільзу від снаряда) – так було прийнято для військових поховань.

Проект пам'ятника розробляла архітектурна група товариства «УкрДизайнГруп» на чолі з архітектором Михайлом Федиком та інженером-конструктором Миколою Лапчуком. Роботи по каменю виконали брати Зеновій та Андрій Манчури.

Джерело: UA:Львів.Суспільне

Львів молитовно подякував Всевишньому за незалежність України

У День Незалежності України, 24 серпня, з ініціативи засновника Державної академічної хорової капели «Дударик», Почесного громадянина міста Львова Миколи Кацала, на проспекті Свободи біля пам'ятника Т.Г.Шевченку, акафістом до Пресвятої Богородиці Львів подякував Всевишньому за незалежність України.

Предстоятелі храмів та священнослужителі усіх християнських конфесій Львова, об'єднавшись із вірними, спільно молили Богородицю про ласку і мир для нашого краю. Диригував художній керівник капели «Дударик» Дмитро Кацал.

По закінченню молебня прозвучало виконання Почаївського канту «Ой зійшла зоря», яким відали шану Герою України, вихованцю капели «Дударик» Василю Сліпаку.

У своєму слові до присутніх настоятель храму Святої Трійці о. Степан Кащук зауважив: «Допоки буде «Дударик» співати акафіст і тим самим прославляти Богородицю, доти Україна буде вільна і незалежна».

Мирон Максимшин, позаштатний кореспондент газети «Мета»

Посвята у першокурсники НУ «Львівська політехніка» біля пам'ятника Праведного Митрополита Андрея

2 вересня вперше відбулася урочиста посвята в першокурсники НУ «Львівська політехніка» біля пам'ятника праведного Митрополита Андрея Шептицького. Серед присутніх були митрофорний протоієрей Роман Кравчик, о. Юрко Остапюк, студентський капелан університету, о. Тарас Жеплинський, викладач Інституту хімії та хімічних технологій та академічний капелан Національного університету «Львівська політехніка», представники влади міста Лева.

Центр студентського капеланства ЛА УГКЦ

Оркестр та хор Львівської семінарії виступив перед Папою

Зустріччю з Папою Франциском розпочалося Всецерковне паломництво УГКЦ до Риму з нагоди 50-річчя посвячення собору Святої Софії. На площі Святого Петра у Ватикані з уст Папи Франциска знову лунало українське християнське привітання. «Вітаю учасників українського паломництва», – промовив він італійською мовою наприкінці загальної аудієнції у середу, 28 серпня, а тоді додав українською: «Слава Ісусу Христу!» – на що багатоголосий збір прочан відповів: «Слава навіки!»

Українська делегація взяла участь в аудієнції із Папою Римським Франциском. Серед її членів були оркестр та хор Львівської духовної семінарії Святого Духа, які виступили перед Папою. Про це ідеться на фейсбук-сторінці семінарії, повідомляє «Твоє місто».

«Брати-семінаристи мали унікальну нагоду прямо на площі перед базилікою святого Петра, серед численної кількості учасників аудієнції, в присутності Папи Франциска виконати декілька своїх творів. Окрім цього, по завершенні загальної зустрічі вихованці семінарії спільно з отцями-настоятелями особисто поспілкувались зі Святішим Отцем та зробили пам'ятні фото», – ідеться в дописі.

Щосереді Папа Римський Франциск на площі Святого Петра у Ватикані зустрічається з паломниками. 28 серпня тут були й українці, які приїхали до собору Святої Софії в Римі.

Семінаристи зі Львова привітали Святішого Отця, передали йому картину із зображенням семінарії, а також виступили із різними композиціями, зокрема народними, в оригінальних аранжуваннях керівника духового оркестру семінарії Андріяна Леськіва. Папа Римський залишив свій автограф на барабанних паличках одного з оркестрантів.

За словами ректора Львівської духовної семінарії Ігоря Бойка, картину із зображенням навчального закладу підготувала Оксана Крушельницька. «Папа Франциск радо прийняв дарунок від нашої семінарії. Він радо розповів нам про українського греко-католицького священика Степана Чміля, приклад служіння якого він запам'ятав на все життя», – додає Ігор Бойко.

Джерело: olha-church.org.ua

Львівський футбольний клуб «Копа» – чемпіон світу-2019

Футбольний клуб «Копа» «Центру опіки сиріт» став чемпіоном світу 2019 року. Ця команда сформована з дітей, які займаються при «Центрі опіки сиріт», що провадить діяльність у Львівській архієпархії УГКЦ. 14 липня 2019 року юні футболісти захистили титул чемпіонів світу. У півфіналі львів'яни здолали Росію з рахунком 2:1, а у фіналі – Нідерланди з рахунком 1:0.

Про перебіг футбольного поєдинку інформував керівник «Центру опіки сиріт» о. Роман Прокопець. Отець написав: «Дякуємо усім, хто за нас вболівав і підтримував. ФК «КОПА» (Україна) – дворазовий чемпіон світу», – повідомив отець Роман.

«Неймовірне досягнення юних футболістів, які вже другий рік поспіль виборюють світовий титул! І це досягнення – заслуга багатьох львів'ян, які долучилися до збору коштів, необхідних для участі у змаганнях. Ми – львів'яни, ми – найсильніші», – відзначив начальник управління молоді та спорту Львівської міської ради Антон Нікулін.

Цього року за омріяний кубок боролися 29 команд зі всього світу. Турнір проходив 13-14 липня в столиці Польщі Варшаві.

За матеріалами: «Духовна велич Львова»

Літні християнські табори для яворівської молоді

У літній період часу в багатьох парафіях Львівської архієпархії організуються християнські табори для дітей та молоді. Не винятком стали й парафії св. влкчм. Юрія Переможця (м. Яворів) та Собору св. Івана Христителя (с. Коти Яворівського р-ну): для дітей і молоді цих парафій протягом літа було організовано християнський відпочинок у різних мальовничих місцевостях України.

Ще у червні для дітей було організовано перший табір у відпустовому місці Зарваниці, де діти могли духовно збагатитись і цікаво відпочити протягом тижня. Відтак відбувся другий християнський табір для дітей в Карпатських горах у с. Заріччя (Івано-Франківська обл.). Для дітей організатори підготували не тільки багато конкурсів, ігор, бансів, а також катехизаційні науки, щоб діти могли більше пізнати Бога.

Перший молодіжний християнський табір відбувся у липні в с. Заріччя. Протягом цих днів молоді люди мали можливість більше дізнатися про Патріарха Йосифа, праведного Митрополита Андрея, блаженного о. Омеляна Ковча та інших визначних постатей Церкви. Крім цього, один із десяти днів таборування був присвячений темі пошанування і збереження навколишнього світу. Щодення Божественна Літургія, молитва і розважання на вервиці та Вечірня давали змогу юнацтву духовно зростати через спілкування з Богом. Звісно, що протягом таборування молодь зростала не тільки духовно, а й інтелектуально. Для цього організатори підготували чимало конкурсів та ігор, де яворівська молодь мала змогу проявити свої знання, творчість, кмітливість та ерудованість. Звичайно, був час для активного відпочинку і для спільних співів біля ватри. Особливістю цього табору було сходження на гору Хом'як та можливість відпочивати на річці Прут.

Наступний двотижневий християнський відпочинок для яворівської молоді відбувся на морі у м. Скадовськ Херсонської області. Крім відпочинку на морі, учасники табору мали катехизацію, яку проводили семінаристи Львівської духовної семінарії, вечори духовних розважань та української пісні. Слід зазначити, що табір відбувався поблизу храму св. Юрія Переможця (УГКЦ), тому щоденна спільна молитва і Божественна Літургія давала змогу учасникам табору перебувати із Христом.

Останнім заключним табором були щорічні «Канікули з Богом» для дітей парафії св. влкчм. Юрія Переможця (м. Яворів) та Собору св. Івана Христителя (с. Коти Яворівського р-ну), які відбулися у серпні при храмах.

Організатори літніх християнських таборів висловлюють свою вдячність усім жертводавцям, які внесли свою лепту у виховання української християнської молоді. За благословенням і молитовною підтримкою о. Володимира Гавриленка організаторами літніх християнських таборів для яворівських дітей і молоді був о. Тарас Собешкевич, а допомагали йому семінаристи та активна християнська молодь.

За матеріалами: Храм св. влкчм. Юрія Переможця

Папа Франциск створив екзархат для українців візантійського обряду в Італії

11 липня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск створив Апостольський екзархат для українців католиків візантійського обряду, які проживають в Італії. Водночас Святіший Отець призначив апостольським адміністратором вакантного осідку новоствореного екзархату кардинала Анджело Де Донатіса, генерального вікарія Його Святості для Римської дієцезії.

Новостворена церковна територіальна одиниця охоплює всю територію Італії. Духовну опіку приблизно 70 тисяч вірних, згуртованих у 145 громадах, здійснюють 62 священники. Катедральним храмом та осідком Апостольського екзархату буде парафіяльний храм святих Сергія і Вакха в Римі.

Довідка

Початок масової присутності українців греко-католиків в Італії сягає своїм корінням кінця минулого століття. Душпастирська опіка здійснювалася в рамках служби «Migrantes» Італійської єпископської конференції через призначення національного координатора, а душпастирі в громадах призначалися місцевими дієцезіальними єпископами. Зв'язок із Церквою-матір'ю забезпечувався також і через особу апостольського візитатора, яким сьогодні є владика Діонісій (Ляхович).

vaticannews.va

Для української греко-католицької єпархії в Лондоні призначено Апостольського адміністратора

1 вересня у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець прийняв зречення владика Гліба (Лончини) з уряду правлячого єпископа Лондонської єпархії Пресвятої Родини УГКЦ та Апостольського візитатора для українців візантійського обряду в Ірландії. Водночас повідомляється про те, що Папа призначив Апостольським адміністратором єпархії Пресвятої Родини всечесного отця Миколу Матвіївського, канцлера єпархії.

Владика Гліб Лончина, СУ, був першим правлячим єпископом української єпархії в Лондоні, яку 18 січня 2013 року створив Папа Венедикт XVI, піднісши до гідності єпархії тодішній Апостольський екзархат для українців візантійського обряду, що проживають у Великобританії. У січні цього року Папа Франциск призначив владика Гліба Апостольським адміністратором вакантного осідку Паризької єпархії святого Володимира

– після того, як її єпарха владика Бориса (Гудзяка) було призначено Філадельфійським митрополитом у США.

Джерело: «Vatican News»

Глава УГКЦ взяв участь у святкуванні у Польщі

Блаженніший Святослав взяв участь у святкуванні 40-ліття першого візиту до Польщі святого Папи Івана Павла II, який відбувся у 1979 році. Однією з центральних подій було свято Ченстоховської Матері Божої, яке відзначали 26 серпня на Ясній горі. Цей візит став провісником падіння комуністичного режиму як у Польщі, так і в цілій Східній Європі. За 10 років було повалено «берлінський мур» і вийшла з підпілля Українська Греко-Католицька Церква.

На запрошення єпископату Польщі для участі у щорічних святкуваннях прибув Блаженніший Святослав. Він очолив вечірню молитву перед чудотворною іконою Богородиці під час так званого Ясногурського апелю.

У слові Блаженніший, зокрема, сказав: «У цих подіях ми чітко бачимо чудесне заступництво Матері Божої та особливу роль святого Папи Івана Павла II. Вони повалили комунізм, завдяки поставі Папи Івана Павла II став відомим на весь світ мученицький подвиг знаних і незнаних свідків християнської віри у Східній Європі. Ми сьогодні дякуємо Богові за відродження вільної Польщі та України».

Блаженніший Святослав анонсував спільне рішення єпископів Польщі та України про проголошення святого Папи Івана Павла II покровителем польсько-українського примирення.

Департамент інформації УГКЦ

25-річчя архиерейської хіротонії єпископа Василя Медвіта

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав привітав від імені Синоду Єпископів УГКЦ єпископа-емерита Донецького екзархату Василя Медвіта з нагоди 25-річчя архиерейської хіротонії. «Святкування вашого ювілею – це велика подія для всіх нас. Разом із вами зносимо до престолу Всевишнього наші молитви, дякуючи Йому за те, що покликав вас на дорогу жертвовної посвяти Церкві та рідному народові», – мовиться у тексті привітальної грамоти.

У привітанні відзначається, що єпископське служіння владика Василя є надзвичайно плідне в усіх завданнях, які він ревно виконував для добра Церкви: як Апостольський візитатор у Казахстані та Середній Азії, як екзарх Києво-Вишгородський з осідком у Києві, і як секретар Синоду.

Департамент інформації УГКЦ

Комунікат за підсумками зустрічі Папи Франциска з проводом УГКЦ у липні

5-6 липня Святіший Отець Франциск очолив зустріч з Верховним Архієпископом Української Греко-Католицької Церкви, митрополитами, членами Постійного Синоду та головами компетентних дикастерій Римської курії. Такою ініціативою Святіший Отець прагнув висловити свою близькість до цієї Східної католицької Церкви свого права (*sui iuris*). Разом зі своїми співпрацівниками Папа Франциск високо оцінив історію цієї Церкви, її духовну, літургійну, богословську та канонічну традицію, її вірність сопричастю зі Святішим Отцем, утверджену і запечатану кров'ю мучеників.

Аналіз запропонованих тем відбувся в душі взаємного слухання і супроводжувався молитвою, шукаючи необхідні умови для того, щоб забезпечити розвиток та розквіт цієї Церкви у сучасному світі.

Особливу увагу було присвячено душпастирській праці, євангелізаційному служінню, екуменізму, особливому покликанню Української Греко-Католицької Церкви в контексті сучасних соціально-політичних викликів, особливо в умовах війни та гуманітарної кризи в Україні, а також її служіння в різних країнах світу.

Було висловлено побажання, щоб методологія такого взаємообміну продовжувалася в майбутньому з метою створення необхідних умов для гармонійного розвитку УГКЦ, а також інших Східних католицьких Церков в їхній ідентичності та місії.

Джерело: press.vatican.va

Митрополит Борис (Гудзяк) став членом Конгрегації для Східних Церков

6 серпня Апостольський Престіл повідомив, що Святіший Отець Папа Франциск номінував нових членів Конгрегації для Східних Церков, серед яких – архієпископ і митрополит Філадельфійський Високопреосвященний владика Борис (Гудзяк).

У повідомленні на офіційному сайті Апостольської Столиці, зокрема, йдеться: «Його Святість Франциск зарахував до числа членів Конгрегації для Східних Церков: Преосвященних та Високопреосвященних кардиналів Гуальтьєро Бассетті, архієпископа Перуджі та Чітта-делла-П'єве, Карлоса Осоро Сьерру, архієпископа Мадрида, Андерса Арборелюса, О.С.Д. єпископа Стокгольма, Луїса Франциска Ладаріо Феррера, Т. І., префекта Конгрегації віровчення; монсеньйорів Ентоні Коліна Фішера, О. П., архієпископа Сіднейського, Жоржа Бакуні, архієпископа греко-мельхитського Бейрутського та Джибильського, Бориса Гудзяка, архієпископа Філадельфійського для українців греко-католиків, Мішеля Аупетіта, архієпископа Парижа та Мігеля Анхеля Аюсо Гуйсо, президента Папської ради з питань міжрелігійного діалогу».

За матеріалами офіційного інтернет-ресурсу Святого Престолу
Джерело: Прес-служба секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

«Патріарх Йосиф бажав прославити Божу Премудрість у соборі Святої Софії у Римі», – Блаженніший Святослав з нагоди 50-річчя Святої Софії

– Закликаю всіх нас віднайти своє особисте місце в Божому задумі щодо України і світу, а також знайти свою роль у тому, щоб у сучасному світі проявлялася Божою Премудрість, – на цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час своєї проповіді до вірних у неділю, 1 вересня, в соборі Святої Софії в Римі.

Цього року УГКЦ відзначає 50-річний ювілей освячення цього храму, який збудував патріарх Йосиф Сліпий. З цієї нагоди цьогорічний Синод Єпископів УГКЦ відбувся у Вічному місті. Саме тому Літургія, яку очолив Предстоятель УГКЦ у співслужінні з єпископами УГКЦ з усього світу, стала центральною подією ювілейних святкувань та початком роботи Синоду.

На визначну подію завітали паломники, представники духовенства та монашества, учасники Синоду Єпископів УГКЦ та усі охочі. Зокрема, серед гостей свята були префект Конгрегації для Східних Церков кардинал Леонардо Сандрі та кардинал-емерит Доменіко Калканьйо. На богослужінні також були присутні п'ятий президент України Петро Порошенко з дружиною Мариною та посол України у Ватикані Тетяна Іжевська.

У своєму слові до вірян Блаженніший Святослав зауважив, що саме людське життя, а не матеріальні блага є для Бога надзвичайно цінними. Адже сьогодні зі сторінок Святого Писання ми дізнаємося про те, що Царство Небесне схоже на царя, що хотів звести рахунки зі своїми слугами. Тож коли він розпочав зводити рахунки, йому привели одного, який був винен десять тисяч талантів, а той простив йому його борг. У проповіді Глава Церкви розтлумачив цей епізод з Євангелія та зазначив, що людям варто шукати передусім Премудрості Божої, а тоді ми будемо мати і гроші, і славу, а нащадки нас благословлятимуть.

Архиєрей згадав про постать патріарха Йосифа Сліпого, який зробив величезний внесок для розвитку Церкви та українського народу, попри великі та важкі випробування. Завдяки, зокрема, йому УГКЦ тепер є глобальною, але єдиною Церквою.

Перед завершенням Літургії до присутніх звернувся кардинал Сандрі. Він привітав членів УГКЦ з цим важливим ювілеєм. Вказуючи на історичний шлях УГКЦ, кардинал зазначив: «Ваша історія вчить нас, що Господь є повелителем історії: Він дає хліб голодним. І ми бачимо це у трагедії Голодомору; Він веде свій народ через служіння душпастирів».

Наприкінці богослужіння Предстоятель УГКЦ подякував усім, хто дбає про собор Святої Софії в Римі, та усім присутнім за те, що долучилися до святкування 50-річчя храму.

Після Літургії відбулося освячення ювілейного хреста, який з цієї нагоди встановили поряд із собором.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск прийняв владик Синоду Єпископів УГКЦ

«Я не маю приготованої промови, бо під час цієї зустрічі, яку ми мали [у Ватикані 5 липня 2019], Папа вже сказав усе, що мав сказати», – пожартував Святіший Отець, приймаючи в понеділок, 2 вересня, ієрархію Української Греко-Католицької Церкви, яка цими днями зібралася в Римі на чергове щорічне засідання священного Синоду Єпископів.

Зустрічаючись у залі Консисторій ватиканського Апостольського палацу з владиками, які прибули з України та діаспори, Святіший Отець віддав перевагу тому, щоби особисто привітатися з кожним із них та обмінятися кількома словами. Але перед тим, промовляючи експромтом після привітального слова Блаженнішого Святослава, він поділився кількома думками про те, що означає синод і синодальність.

За словами Глави Католицької Церкви, сьогодні існує небезпека помилково вважати, що синодальний шлях – це збирання думок, аби потім зустрітися і досягнути якогось порозуміння.

«Ні, синод – це не парламент! Слід обговорювати справи, дискутувати, як це відбувається зазвичай, але це не парламент. Синод не означає знайти порозуміння, як у політиці: я тобі це, а ти мені оте. Ні! Синод не означає проводити соціологічні опитування, як дехто вважає, мовляв, замовимо в мирян опитування, аби довідатися, що маємо змінити. Ви повинні знати, що думають ваші миряни, але синод – це не опитування, а щось інше», – наголосив Папа.

У цьому контексті Святіший Отець наголосив, що якщо «відсутній Святий Дух, то не існує синоду». Як також тоді, «коли відсутня ідентичність Церкви». «А що є ідентичністю Церкви? Святий Павло VI сказав ясно: покликанням Церкви є євангелізувати; більше того, євангелізувати – це її ідентичність».

Папа заохотив єпископів увиходити в синод саме з таким духом, зі Святим Духом. «Бо ми не хочемо перетворитися в конгрегаціоналістську Церкву, але маємо бути синодальною Церквою. Прямуйте саме цим шляхом», – побажав він, а після проказування молитви до Пресвятої Богородиці уділив благословення.

Джерело: «Vatican News»

Папа оголосив імена нових кардиналів

Чергова Консисторія відбудеться 5 жовтня: кардинальські відзнаки отримають три працівники Римської Курії та сім правлячих ієрархів з різних куточків світу, як також три заслужені ієрархи.

Зустрічаючися з римлянами і паломниками в неділю, 1 вересня, з нагоди проказування молитви «Ангел Господній», Папа Франциск повідомив про те, що введе до Колегії кардиналів нових членів. Він сказав: «Дорогі брати й сестри, 5 жовтня я проведу консисторію з нагоди введення в сан 10 нових кардиналів. Їхнє походження виражає місійне покликання Церкви, яка не перестає звичати милосердну любов Бога до всіх людей на землі». Далі Глава Католицької Церкви назвав імена майбутніх кардиналів.

Відтак Святіший Отець також повідомив, що приєднає до Колегії кардиналів трьох заслужених ієрархів, які вже досягли 80-річчя і не увійдуть до грона кардиналів-виборців. Це Майкл Фіцджеральд – вислужений голова Папської ради міжрелігійного діалогу, Сігітас Тамкявічюс – вислужений Архієпископ Каунаса (Литва), та Еудженіо Даль Корсо – вислужений ординарій Бенгелі (Ангола).

«Молімося за нових кардиналів, аби, утверджуючись у єдності з Христом, вони допомагали мені в моєму служінні Єпископа Риму для добра всього святого вірного Божого люду», – закликав Папа Франциск.

«Vatican News»

Ватикан акредитував Київську Трьохсвятительську духовну семінарію УГКЦ

Міністерство освіти Ватикану акредитувало Київську Трьохсвятительську семінарію УГКЦ, афіліювавши її до богословського факультету. Тепер семінаристи отримуватимуть міжнародний диплом STB, визнаний у всьому світі. Вітаємо ректорат Київської Трьохсвятительської семінарії!

З моменту акредитації Римським Апостольським престолом богословського факультету в 2015 році він має можливість відкривати нові ліценціатські та докторські програми в різних галузях богослов'я, а його дипломи та наукові ступені матимуть міжнародне визнання. Факультет може створювати власні філії у різних куточках України.

Під час святкової академії в 2015 року в атріумі богословського факультету Глава і Отець УГКЦ, Великий канцлер факультету Блаженніший Святослав сказав: «Я вдячний Господу за великий дар, який отримала УГКЦ, – УКУ. Та найбільше вдячний Богові за перлину УКУ – богословський факультет, який отримав найвищу у Вселенській Церкві акредитацію своєї богословської науки. Тепер перед нами усіма ще є великий шлях. Бо ж акредитація – перший та не останній крок у нашій дорозі на шляху до повноти життя у Христі, окресливши основні завдання, які тепер постали перед богословським факультетом університету. Насамперед, за його словами, потрібно сприяти тому, щоб можливості та здатності цього факультету могли послужити всім. Інше завдання – «живе автентичне богослов'я», щоб зробити кожному людину ближчою до Бога. «Перед УКУ і живим богослов'ям Церкви стоїть велике завдання – євангелізація переображення культури нашого часу, відкриття її до прослави Бога», – пояснив він.

Департамент інформації УГКЦ

Папа призначив монсеньйора Даріо Вігано віце-канцлером Папських академій

31 серпня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск призначив дотеперішнього асесора дикастерії в справах комунікації монсеньйора Даріо Едоардо Вігано віце-канцлером Папської академії наук та Папської академії соціальних наук, з окремими завданнями у сфері суспільних комунікацій.

Монсеньйор Вігано був першим префектом створеного Папою Франциском у червні 2015 року Секретаріату в справах комунікації, пізніше перейменованого в дикастерію. Нове відомство, що увібрало в себе 9 інституцій Святого Престолу, пов'язаних зі сферою комунікації, отримало завдання провести реформу інформаційної системи Апостольської Столиці. Приймавши відставку монсеньйора Вігано в березні 2018 року, Святіший Отець доручив йому й далі звершувати служіння в дикастерії, допомагаючи своєму наступникові.

«В день, коли за бажанням Папи монсеньйор Даріо Едоардо залишає дикастерію в справах комунікації, щоби обійняти посаду віце-канцлера Папської академії наук і Папської академії соціальних наук, хочу подякувати йому за його великий загальнолюдський та професійний внесок на служінні Папі, Святому Престолу та всій Церкві, спочатку – як префекта, а згодом – як асесора дикастерії в справах комунікації», – читаємо в заяві, яку в контексті цього призначення поширив Паоло Руффіні, префект дикастерії в справах комунікації.

Теперішній очільник ватиканського інформаційного відомства зазначає, що завдання, яке Папа 2015 року поставив перед його попередником, не було легким. Йдеться про шлях інтеграції та єдиного управління з редакційної та адміністративної точок зору попередніх дев'яти ватиканських структур, які різними способами займалися комунікацією.

«Не було простим переосмислити інформаційну систему Святого Престолу, радикально реорганізувати її, аби відповідати вимогам часу, цінуючи водночас її історію. Не було легко надати нову форму речам, ех ново розбудовувати дикастерію», – наголошує Паоло Руффіні, дякуючи своєму

попередникові за те, що, отримавши завдання продовжувати розпочату реформу, протягом року співпраці завжди міг розраховувати на його підтримку та дружбу.

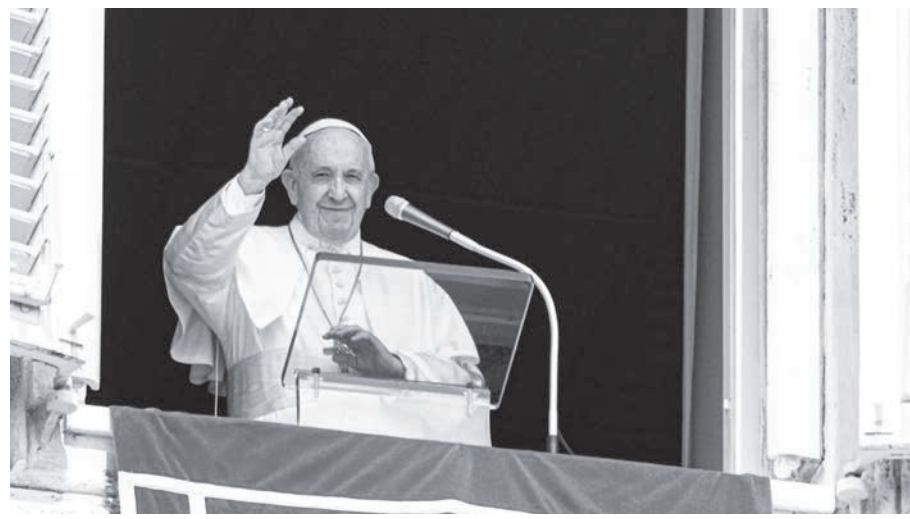
«Тепер, коли можемо сказати, що перший великий етап реформи ватиканських медіа добігає до завершення, з вдячністю приймаю новий виклик комунікації в сфері досліджень та міждисциплінарного пошуку», – зазначив монсеньйор Вігано, коментуючи в інтерв'ю для «Vatican News» нове призначення, отримане від Папи.

Відповідаючи на запитання про те, що він сказав Папі Францискові, коли той повідомив йому про це рішення, новопризначений віце-канцлер Папських академій наук і соціальних наук підкреслив, що насамперед подякував. «Служіння, життя священика, в дійсності, не є вільним вираженням «індивідуального я», що шукає шляхів для самореалізації, але насамперед прийняттям того, чого від тебе очікують. Лише тоді можна конкретно засвідчити, що головною дійовою особою особистої історії є Небесний Отець», – пояснив він.

Монсеньйор Вігано зауважив, що ця вдячність забарвлена також аспектами, пов'язаними з його особистою історією та досвідом, адже нове призначення повертає його до тих часів, коли до початку праці в Апостольській Столиці він займався науковою та викладацькою діяльністю в різних університетах. «Я сказав Папі, що тепер можу посвятитися новому служінню через наукові дослідження, насамперед у сфері комунікації», – додав він.

«Vatican News»

Папа Франциск: Двері до неба вимогливі, але відчинені для всіх

Що потрібно, аби пройти крізь вузькі двері, що ведуть до раю? Святіший Отець нагадує, що Господь розпізнаватиме не титули, а віру, що виливається в діла.

Чи достатньо місця в раю і хто зможе туди потрапити? Відповідь на це запитання, в світлі розмови Ісуса зі слухачами в дорозі до Єрусалиму, Папа Франциск шукав, зустрічаючись у неділю, 25 серпня, із паломниками, які зібралися на площі Святого Петра на молитву «Ангел Господній».

Святий Лука розповідає, як Ісус прямував до Єрусалиму, проходячи через села та містечка. Як зауважив Святіший Отець, Христос знав, що має там померти за спасіння всіх людей, і ось у такому контексті лунає запитання: «Господи, чи мало є тих, які спасаються?»

«Це питання активно обговорювалося в той час, – скільки спасеться, а скільки ні, – існували різні способи інтерпретації Писань щодо цього та згідно з текстами, що брались до уваги, – пояснив Папа. – Ісус, натомість, перевертає запитання, що зосереджувалося на кількості, тобто «чи мало?», – перенісши відповідь на рівень відповідальності, заохочуючи добре використовувати теперішній час. «Силкуйтесь увійти через вузькі двері, бо багато хто, кажу вам, буде намагатися ввійти, та не зможе», – відповів Він».

Проповідник зазначив, що цими словами Ісус дає нам зрозуміти, що не йдеться про кількість, що в раю не існує «визначеної кількості» місць. Йдеться про те, щоби «вже відтепер» прямувати вірним шляхом, який для всіх відкритий, але, водночас, тісний. Ісус не хоче обманути нас, мовляв: «Будьте спокійні, це легка справа, він легкий...», – але говорить так, як є: перехід є вузьким.

«В якому сенсі? В тому, що для того, аби спастися, потрібно любити Бога та ближнього, а це не є зручним. Це «вузькі двері», бо вони вимогливі, а любов завжди є вимогливою, вимагає старань, а навіть і «силування», тобто рішучої та витривалої волі жити згідно з Євангелієм», – мовив Святіший Отець, додавши, що саме таке наставлення святий Павло у Посланні до Тимотея називав «доброю борнею». Для цього потрібні щоденні зусилля, щодня любити Бога й ближнього.

Щоб краще це пояснити, Ісус розповів притчу про господаря дому, який представляє Господа, а його дім – вічне життя, тобто спасіння. Мовив Ісус: «Коли ж встане Господар і замкне двері, ви станете знадвору й будете стукати у двері, кажучи: «Господи, відчини нам!» А Він у відповідь скаже вам: «Я не знаю вас, звідки ви є!» Коли ж вони намагатимуться нагадати про себе, послаючись на те, що їли й пили разом з господарем і слухали його навчання, Господар повторить, що не знає їх, називаючи їх «тими, які чинять беззаконня».

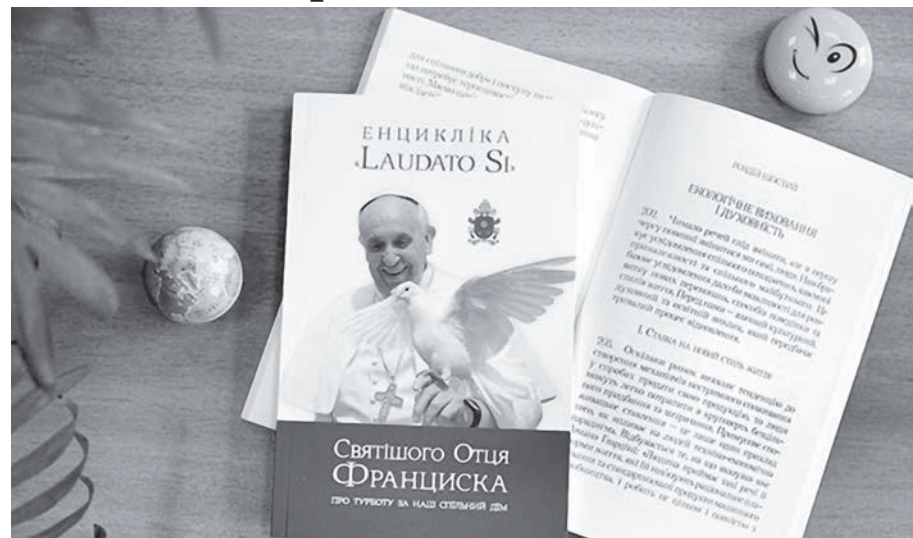
«Ось у чому полягає проблема! Господь розпізнаватиме нас не відповідно до наших титулів», – сказав Папа, але з огляду на смиренне й добре життя, життя віри, що виливається в діла.

За словами Святішого Отця, це означає, що християни покликані творити справжню спільність з Ісусом, молячись, ходячи до Церкви, приступаючи до Святих Тайн, живлячись Його словом. «Це підтримує нас у вірі, живить нашу надію, оживлює нашу любов. І, таким чином, завдяки Божій благодаті, ми можемо й повинні віддавати своє життя для добра ближніх, боротися проти будь-яких форм зла та несправедливості», – сказав Папа, побажавши: «Нехай же нам в цьому допоможе Пречиста Діва Марія. Вона пройшла крізь вузькі двері, якими є Ісус. Вона прийняла Його всім серцем та йшла за Ним кожного дня Свого життя, також і тоді, коли не розуміла, також і тоді, коли меч прошивав Її душу. Саме тому призиваємо Її як «Небесні двері»: Марія – двері Небесні, – двері, що детально повторюють форму Ісуса: двері Божого серця, серця вимогливого, але відчиненого для всіх нас».

За матеріалами «Vatican News»

Офіційний переклад енцикліки Папи Франциска «Laudato Si»

Побачила світ українською мовою перша в історії Церкви екологічна енцикліка Святішого Отця Франциска «Laudato Si» про турботу за спільний дім, офіційний переклад якої здійснило Бюро УТКЦ з питань екології.

Енцикліка складається зі вступу та шести розділів, у яких за методологією «дивись – оціни – дій» подане вчення Католицької Церкви щодо сучасних екологічних викликів, їх основних причин, а також ключових передумов та інструментів їх подолання.

Понтифік констатує тісний взаємозв'язок між станом екології людини та актуальними екологічними проблемами, в основі яких він вбачає гріх і, відповідно, закликає до екологічного навернення, свідченням якого мають стати якісно нові моделі розвитку та стилі повсякденного життя щодо споживання, використання природних ресурсів, мобільності, їжі тощо.

Папа Франциск навчає про необхідність інтегральної екології як передумови вирішення насущних екологічних проблем. Екологічне питання неможливо розв'язати фрагментарно чи усуваючи наслідки руйнування природного довкілля. Необхідно усвідомити багатогранні взаємозв'язки між людиною і довкіллям та намагатися вирішувати екопроблеми цілісно, формуючи інтегральну екологію економіки, суспільства, культури та повсякденного життя.

Особлива увага приділяється ролі Церкви у подоланні сучасної екологічної кризи, зокрема, через плекання відповідальності за Боже створіння – природу, в рамках богословської освіти та душпастирського служіння.

Ключовим посланням енцикліки Папи Франциска «Laudato Si» є те, що всі ми є відповідальні за створений світ, і кожен з нас покликаний стати інструментом у Божих руках задля збереження Його створіння та прославляти Творця чеснотливим та відповідальним ставленням до навколишнього світу.

Інформаційна служба Бюро УТКЦ з питань екології

Релігійні переслідування – тривожна дійсність у світі

Згідно з резолюцією Генеральної Асамблеї ООН від 28 травня 2019 року, на 22 серпня призначено відзначення Міжнародного дня пам'яті жертв актів насильства на основі релігії або переконань.

Уже віддавна найбільше переслідуваною релігійною групою в світі є християни. Сумну статистику цього явища ведуть різні міжнародні організації. Зокрема, згідно з «XIV Рапортом щодо релігійної свободи», приготованим Папською фундацією «Допомога Церкві в потребі», що був представлений 22 листопада 2018 р., кожен сьомий християнин у світі живе в країні, де тривають переслідування. За висновками аналітиків, понад 300 мільйонів християн зазнають переслідувань.

На початку кожного року благодійна організація «Open Doors» опублікувала рапорт про переслідування християн у світі. Крайне дослідження, результати якого були оприлюднені 16 січня 2019 року, аналізує період від 1 листопада 2017 року до 31 жовтня 2018 року. Згідно з цими даними, кожен дев'ятий християнин у світі є жертвою серйозних переслідувань з огляду на свою віру.

Цей рапорт подає дані про те, наскільки вільно християни могли виявляти свою віру в п'яти різних сферах щоденного життя: в сім'ї, в приватній сфері, в своїй спільноті, в церкві, яку відвідують, і в публічному житті своєї країни. Під шостим пунктом вказано рівень насильства, якого зазнавали християни. На основі оцінок формується «World Watch List 2019» – список п'ятдесяти країн світу, де найбільше переслідують християн.

Укладачі рапорту зазначають, що головним джерелом переслідування християн залишається ісламський екстремізм, але новим джерелом антихристиянської дискримінації та дискримінації інших меншин стає релігійний націоналізм, як от індуїстський в Індії та буддистський у М'янмі. Ще одним з головних джерел переслідування є комуністична чи пост-комуністична боротьба з опозицією в таких країнах як Китай або В'єтнам. На окрему увагу заслуговують країни Латинської Америки, де нетерпимість загострюється тоді, коли церковні лідери ставлять виклик корупції та наркокартелям.

Як зазначив представник Святого Престолу, йдеться про «тривожну дійсність», яку Папа Франциск назвав «своєрідним геноцидом, спричиненим загальною й колективною байдужістю», в рамках якої «із суспільств і культур систематично усувається присутність християн, також і на тих теренах, звідки християнство бере свій початок».

За словами монсеньйора Камільєрі – заступника Секретаря, відповідального за стосунки Святого Престолу з державами, ще однією з форм релігійної дискримінації є «зростаюча тенденція» також і в утверджених демократіях «інкримінувати чи карати релігійних провідників, коли вони звіщають фундаментальні принципи своєї віри», особливо якщо йдеться про захист життя, подружжя та сім'ю.

«ЦЯ ЗУСТРІЧ – ВЕЛИКИЙ КРОК УПЕРЕД!»

– ІНТЕРВ'Ю ГЛАВИ УГКЦ ПРО ЗУСТРІЧ ПРОВодУ УГКЦ З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ

Війна в Україні. Досвід синодальності. Екуменічна місія. Глава УГКЦ після зустрічі з Папою Франциском в ексклюзивному інтерв'ю для італійського видання «ACI Stampa».

Після завершення дводенної міждикастеріальної зустрічі, яку очолив Папа Франциск, Глава і Отець УГКЦ визначив місію найбільшої Церкви свого права формулою «Каталізатори діалогу і єдності».

Як відомо, Верховний Архієпископ УГКЦ, митрополити та єпископи – члени Постійного Синоду УГКЦ, 5-6 липня зустрілися у Ватикані зі Святішим Отцем Франциском і керівниками дикастерії, які займаються українськими питаннями. Незважаючи на те, що участь Папи Франциска була запланована лише на час відкриття, Святіший Отець перебував упродовж двох робочих днів. Зустріч стала місцем плідного діалогу: вперше Папа сказав про «гібридну війну» в Україні, вперше в комюніке прес-служби Апостольського Престолу стосовно ситуації в Україні було використано слово «війна», а не «конфлікт».

У розмові з «ACI Stampa» Блаженніший Святослав розповів про особливу місію УГКЦ як «єкуменічного каталізатора», про намагання звільнитися від тягара ран минулого, а також вказав на колоніальний екуменізм і знову порушив питання ролі Східних Католицьких Церков як моделей для досягнення повної єдності – остаточної мети єкуменічного діалогу.

– Ваше Блаженство, як пройшла ця міждикастеріальна зустріч Святішого Отця та представників Римської курії з УГКЦ?

– Саме Папа Франциск висловив бажання організувати цю зустріч і особисто її очолив. Навіть більше, Святіший Отець перебував з нами впродовж двох днів, хоча на початку планувалася його присутність лише першого дня. Цей факт підтвердив, що Римський Архієрей бажає обговорювати ситуацію в Україні «з першоджерелом», а не з тими, хто має з нею «непрямий зв'язок».

– Якою була мета Святішого Отця?

– Папа Франциск бажає, щоб Східні Католицькі Церкви розвивалися і процвітали. Часто кажуть, і Святіший Отець це підтвердив, що уніатизм як метод відновлення повної і видимої єдності Христової Церкви вичерпав себе. Це правда. Ми, Східні Церкви, теж поділяємо таку думку. Це метод, який розділяє єдину Церкву шляхом відокремлення від неї певної частини і приєднання її до іншої

Церкви, загострює проблему поділів і не допомагає вилікувати рани. Але часто, коли йдеться про уніатизм, цей термін використовується для того, щоб поставити під сумнів саме існування Східних Католицьких Церков. Під час нашої зустрічі ми зрозуміли, що Папа розрізняє метод уніатизму та Східні Католицькі Церкви. Ми не метод, а живі люди і живі Церкви. УГКЦ протягом останніх тридцяти років надзвичайно активно розвивалася: Папа оцінив життя, жвавість нашої Церкви і хотів виявити своє сприяння її розвитку.

– У фінальному комюніке повідомлялося про «нову методологію» цієї зустрічі. Про що конкретно йдеться?

– Я вважаю, що ця зустріч – великий крок уперед: з'явилася нова методологія. Раніше в зустрічі, присвяченій Східній Католицькій Церкві, особисто брав участь Глава цієї Церкви, якого приймав або Папа, або керівники відповідних дикастерій. Це були окремі зустрічі. Натомість остання зустріч була міждикастеріальною і передбачала участь Святішого Отця та керівників компетентних дикастерій. Окрім Глави УГКЦ, на зустріч прибули вісім митрополитів (по чотири з України і діаспори) та члени Постійного Синоду. Це дозволило нам слухати і бути почутими. Керівники дикастерій Курії змогли переконатися, що деякі з моїх заяв були не тільки власними переконаннями, а виходили від всієї УГКЦ. Можна було побачити синодальність у дії. У своєму вступному слові Папа Франциск сказав, що недостатньо мати Синод – необхідно бути Синодом.

Ми показали Папі наш досвід бути Синодом. Тож ми пережили надзвичайну подію, змогли з'ясувати певні поняття і наміри та визначитися з проектами на майбутнє.

– Якими були основні теми ваших доповідей?

– Центральною темою нашої розмови була війна в Україні. Усім зрозуміло, що ця війна є чужоземною агресією. Усім зрозуміло, що Україна є жертвою. Усім зрозуміло, що це гібридна війна; про неї часто забувають і довкола неї є багато маніпуляцій. Ми також проаналізували глибину ран, які ця війна завдає тілу і душі українського народу. Звернули увагу на наявність гуманітарної кризи, створеної не тільки цією війною. Це криза, яка знову відкрила рани нашого народу.

– Що це за рани?

– Ми – постгеноцидний народ: досі заліковуємо рани цієї великої трагедії в історії нашого народу. Дві Світові війни і винищення українців сталінським голодом перетворили Україну на землю, полити кров'ю мільйонів людей. Зараз наша держава переживає період пробудження власної гідності. І важливо зрозуміти, що ми маємо на увазі, коли вживаємо слово «Україна».

– І що саме ви розумієте під цим словом?

– У це слово ми вкладаємо насамперед розуміння присутності в ній народу з власною історією, своїми ранами і, водночас, надіями. Ми думаємо про державу як суб'єкт міжнародного права з чітко визначеними кордонами, визна-

ними міжнародним співтовариством. Це держава, яка є спільним благом нашого народу в його багатонаціональному та багаторелігійному вимірі і яка переживає період деколонізації, тобто намагається вийти з периферії свого існування, щоб стати суб'єктом діалогу з країнами Центральної та Східної Європи.

Натомість наш агресор, тобто Російська Федерація, у поняття «Україна» вкладає територію, що є предметом переговорів і геополітичних інтересів. Росіяни заперечують існування народу і розглядають Україну як тимчасову державу. Вони хочуть продемонструвати, що, радше, ідеться про «державу-невдачу», – державу, що «провалилася». Це абсолютно різні поняття.

– До чого призводить ця відмінність понять?

– Війна в Україні є колоніальною війною, що ведеться в самому серці Європи з наміром відновити систему на кшталт Радянського Союзу, – відновити імперію. Тому ми представили Святішому Отцю бажання українців захистити країну. Якщо агресору вдасться знищити Українську Державу, він «перемалює» кордони Східної Європи, і це стане трагедією для всієї Європи. Ця тема була однією з головних тем спілкування зі Святішим Отцем. Ми старалися гідно представити наш народ, бо його, на жаль, часто намагаються показати як людей, котрі не знають, з ким іти – з Європою чи з Росією. Щоб охарактеризувати сучасну ситуацію в нашій країні, я вживаю таке порівняння: Україна – це в'язень, який провів багато років у в'язниці і щойно звільнений, а тому почувається, з одного боку, вільним, але з іншого – поставши перед потребою реінтегруватися у вільне суспільство, залишається невільником тюремної ментальності.

– Отже, Україна все ще є в'язнем?

– Ми є народом, який іде шляхом деколонізації. В останні десятиліття ми пережили етапи, які називаємо революціями. Усього їх було три. Перша – Революція на граніті, яку здійснили студенти і яка припала на час розпаду Радянського Союзу. Друга відома під назвою Помаранчевої революції 2004 року. Остання – це Революція гідності 2013 року. Це наші кроки до свободи, наші зусилля відбудувати свою молоду вільну країну.

– Яка роль Церкви на цьому шляху визволення?

– Церква є учителькою визволення. Прагнення бути вільними насправді виникає внаслідок росту усвідомлення

власної гідності. За часів Радянського Союзу Церква, особливо наша підпільна УГКЦ, була оазисом людської гідності, оскільки тоталітарний комуністичний світ пригноблював людську особу. Церква завжди була останнім притулком цієї людини, де вона могла усвідомити себе як образ і подобу Бога. Таке усвідомлення є гарантією, що гідність є природною для людини, що її не надають державні закони чи політичні рішення і що ніхто її не може забрати. Свобода – це прояв гідності, і це духовний феномен. Можна бути вільним навіть у в'язниці, як це довели наші мученики, сповідники нашої віри, котрі, незважаючи на ув'язнення, залишалися вільними. Але ті, хто не пережив цієї духовної свободи, потребують допомоги: ми часто є рабами наших поганих звичок.

– Як тут може допомогти Церква?

– Церква допомагає будувати соціальну справедливість, проповідуючи і застосовуючи чотири принципи її соціальної доктрини: гідність людської особи, солідарність, субсидіарність і спільне благо. Для вільних людей держава є спільним благом. Для українців держава є єдиною гарантією бути вільними на своїй землі. Раніше ми жили на нашій землі як громадяни другого класу.

– Папа Франциск часто говорить про практичний екуменізм. Чи для Католицької Церкви бути «учителькою визволення» означає бути посередницею єдності з іншими конфесіями?

– Безсумнівно. Я говорив про колоніальну війну проти України з боку агресора, який хоче, щоб наша держава залишалася периферією великої імперії. Переконали, що великі екуменічні кроки, зроблені на Заході у другій половині ХХ століття, пов'язані з процесом деколонізації, за якого духовне життя звільнилося від мирських та геополітичних інтересів і Церкви повернули собі здатність до діалогу.

Після закінчення дії принципу «*Cuius regio, eius religio*» (чия влада, того релігія), Католицька та Протестантська Церкви змогли вільно говорити про релігійні речі. Проблема екуменізму в Україні і на всій території колишнього Радянського Союзу полягає в тому, що деколонізація ще не відбулася. Церкви були рабами, яких експлуатувала атеїстична політична влада для цілей, що не становили безпосередній інтерес Церкви. Коли ми сьогодні в Україні говоримо про екуменічні зусилля, то ще більше відчувається необхідність деколонізації. Церкви живуть власними упередженнями одна проти одної. У суспільній свідомості передусім Православні Церкви вважаються агентами чужоземної влади. Люди розуміють, що між католиками, православними і протестантами існують догматичні, богословські та духовні розбіжності, але вони не розуміють, чому самі православні поділені між собою.

– Поділ, який здається ще більш напруженим через рішення Константинопольського Вселенського патріархату надати автокефалію Православній Церкві України – рішення, що призвело до появи напруження з Московським патріархатом, а також в самій православній спільності...

– Поділ у православ'ї є великою проблемою для України. Надаючи автокефалію, Вселенський патріархат намагався вилікувати ці розбіжності, але ми бачимо, що дорога, яку доведеться пройти, ще довга.

– Якою є позиція Української Греко-Ка-

толицької Церкви?

– Минуло вже тридцять років, як наша Церква вийшла з підпілля, і ми пережили певну екуменічну трансформацію. Після падіння Берлінської стіни і «залізної завіси» УГКЦ вийшла з катакомб і одержала можливість жити духом Другого Ватиканського собору, зокрема, його екуменічним духом. Але в 1990-х роках екуменічна ситуація в Україні була дуже напруженою. Нас розглядали як ворогів, зокрема тому, що Церкви дискутували з приводу розподілу храмів. Однак сьогодні цілком інша ситуація. Ми разом співпрацюємо там, де це можливо. Ми сприймаємо православних як наших братів. Під час зустрічі я представив соціологічне опитування Центру Разумкова, яке показує, що екуменічна відкритість греко-католиків вища, ніж в інших Церкв і християнських спільнот України.

– Як ви реалізуєте свою екуменічну місію?

– Ми хочемо підтримувати контакти і відносини з усіма Церквами, присутніми в Україні, а особливо з Православними Церквами, які становлять 71 відсоток християнського населення. Ми шукаємо всі нагоди для співпраці, особливо коли йдеться про допомогу населенню, яке найбільше страждає від війни. Бомби не розрізняють католиків і православних, тих, хто говорить українською, російською, польською... Вони вбивають всіх без винятку. Тому ми намагаємося знайти єдність у вирішенні цих болючих проблем.

– Кардинал Кох, президент Папської ради сприяння єдності між християнами, розповів про екуменічні виклики. Яку місію вам доручили?

– У своїй доповіді кардинал Кох зосередився на аналізі документа нашого Синоду «Екуменічна концепція», за який він висловив нам подяку. У документі говориться про принципи екуменічної діяльності нашої Церкви, про її інклюзивну еклезіологію, – візію Церкви, яка нікого не виключає і бачить в особі вірного іншої конфесії брата, котрого потрібно приймати і любити. Ми говорили про можливу модель єдності, сформованої у ситуації, в якій ми живемо сьогодні, і горизонтів, що можуть привести нас до діалогу та очищення пам'яті, щоб вилікувати наші рани і не залишатися заручниками минулого. Кардинал Кох сказав, що такий документ є ознакою екуменічної зрілості нашої Церкви і свідченням того, що ми не можемо вважатися перешкодою. Навіть більше, ми є каталізатором екуменізму. Зрештою, екуменічна ідентичність є частиною ідентичності кожної Східної Католицької Церкви: ми маємо те саме богослов'я, ті ж корені в канонічній практиці, що і наші православні брати. Нам просто потрібно

з'ясувати, як це зробити можливим.

– У вас є ідея, як це зробити?

– З багатьох причин у нас, на превеликий жаль, нема офіційного діалогу з Православними Церквами. Але коли цей канал буде створений, – можливо, шляхом двосторонніх зустрічей із кожною українською Православною Церквою, – ми почнемо думати про застосування (у локальному пастирському контексті) плодів екуменічного діалогу, який ведеться на універсальному рівні, починаючи з роботи Міжнародної змішаної Католицької та Православної богословської комісії. Першою темою буде визнання дійсності Таїнств, а, отже, припинення повторного хрещення вірних інших конфесій. Першим кроком тут може стати впровадження на місцевому рівні того, що робиться на рівні вселенському.

– Правда, на вселенському рівні сама Комісія трохи «кульгава»: Болгарська Православна Церква ніколи не брала участі в засіданнях, Московський патріархат відкликав участь через українське питання...

– На жаль, православний світ дуже роздроблений. Це дивує, як я вже сказав, самих православних вірних. Однак ми не зважаємо на це, бо хочемо бути каталізатором діалогу та єдності. Це специфічна місія нашої Церкви.

– Є двадцять три Церкви свого права, на території декотрих із них ведеться війна. Наприклад, Халдейський патріархат переживає подібну до вас ситуацію в Іраку. Чому Папа побажав зустрітися саме з вами?

– Важко відповісти. Можливо, тому що ми є найбільшою Східною Католицькою Церквою, і Святіший Отець бачив, що стосовно нашої Церкви існують численні упередження, зокрема, внаслідок пропаганди. Папа хотів, щоб ці упередження зникли, щоб з'явився простір для спільних роздумів і щоб заглибитися в історію ідентичності нашої Церкви.

У заключному коментарі зустрічі ми говоримо про нову методологію, створену саме прагненням Папи підтримати одну з цих Церков у її місії. Першим результатом є розуміння того, що Східні Католицькі Церкви не вичерпали себе, а навпаки – їх потрібно належно оцінити. Це стосується всіх Східних Церков. І можливо, в майбутньому Папа скликати подібні зустрічі і для інших Східних Церков задля їх процвітання.

– Греко-Католицька Церква України має три мрії: візит Папи в Україну, піднесення її до гідності Патріархату і беатифікація митрополита Андрея Шептицького. Чи сьогодні ці мрії стали ближчими?

– Вони ближчі, ніж три дні тому. Насамперед ми публічно запросили Папу приїхати до України. Ми сказали йому: «Сьогодні ми зустрічає-

мося з Вами і Ви слухаєте нас. Та багато хто не може бути тут, проте хоче Вас слухати і бачити. Ми чекаємо на Вас в Україні, щоб Ви змогли доторкнутися до ран війни і допомогли припинити їх кровотечу». Такими ініціативами, як «Папа для України» Святіший Отець Франциск хотів полегшити наші страждання. Проте в нас створилося враження, що ми працюємо лише для того, щоб виправити наслідки війни. А треба вплинути на її причини. Тож коли Папа приїде до України, це буде працюю над припиненням війни. Ми повторили наше запрошення і в неофіційній атмосфері, коли зустрілися зі Святішим Отцем під час вечері в домі Святої Марти. Папа сказав мені: «Я подумаю».

– Тепер щодо патріархату...

– Цю тему ми теж розглядали, коли говорили про екуменічний вимір життя нашої Церкви. Патріархат – це спосіб існування, а не нагорода. Це вироблення механізмів для процвітання нашої Церкви, оскільки підвищує нашу ефективність і пастирську роботу. Наша Церква, її розвиток і розквіт не є загрозою для наших православних братів. Ми не «проти когось», а «для когось». Ця ментальна революція ще не завершена. Але нам потрібні нові структури. За статистикою Міністерства закордонних справ, щорічно з країни виїжджає мільйон українців, і ми повинні забезпечити пастирську підтримку цим мігрантам. Те саме можна сказати і про інші Східні Церкви, які переживають подібну ситуацію, наприклад, Халдейський патріархат, для якого характерний масовий вихід християн з Іраку.

Усе це вказує на необхідність створення патріархату: хоч корені нашої Церкви є справді в Україні, але ми – глобальна Церква, яка виходить поза межі географічної території.

– І, нарешті, особа митрополита Шептицького...

– Митрополит Шептицький першим зрозумів глобальний вимір нашої Церкви. У той час, коли він очолював УГКЦ, вона мала лише три єпархії на Західній Україні, яка на той час перебувала під владою Австро-Угорської імперії. Сьогодні в нас є 34 єпархії по всьому світу, і це також завдяки митрополиту Шептицькому, який першим здійснював пастирські візити до своїх вірних у всіх кутках земної кулі і зробив усе необхідне для того, щоб вони мали священників і єпископів. Він першим наголосив на пастирських потребах створення структур для іммігрантів. Ми живемо плодами того, що розпочав митрополит Шептицький.

– Іншими словами, час збирати урожай...

– Ці два дні не мали на меті покласти на стіл готових рішень, розглянутих і прийнятих заздалегідь в якійсь дикастерії. Це були дні вивчення, аналізу, роздумів про подальші кроки. Ми очікуємо, що найближчим часом з'являться плоди цих роздумів, конкретні рішення, створення певних структур і механізмів, які зможуть допомогти нашій Церкві процвітати в Україні та у світі.

Переклад з італійської мови Секретаріату Глави УГКЦ в Римі

За матеріалами «ACI-Stampa»
Прес-служба Секретаріату Синоду
Єпископів УГКЦ

Глава УГКЦ: «Після зустрічі з Папою три мрії УГКЦ стали ближчі до здійснення»

Візит Папи в Україну, надання УГКЦ патріархату та беатифікація митрополита Андрія Шептицького після зустрічі з Папою стали ближчими до реалізації. Таке переконання висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у інтерв'ю італійському виданню «АСІ Stampa».

«Ці два дні (5-6 липня) не мали на меті покласти на стіл готових рішень, розглянутих і прийнятих заздалегідь в якійсь дикастерії. Це були дні вивчення, аналізу, роздумів про подальші кроки. Ми очікуємо, що найближчим часом з'являться плоди цих роздумів, конкретні рішення, створення певних структур і механізмів, які зможуть допомогти нашій Церкві процвітати в Україні та у світі», – сказав Глава УГКЦ.

«Ми публічно, – розповів також Предстоятель, – запросили Папу приїхати

до України. Ми повторили наше запрошення і в неофіційній атмосфері, коли зустрілися зі Святішим Отцем під час вечери в будинку Святої Марти. Папа сказав мені: «Я подумаю»».

«Ми сказали Папі: «Сьогодні ми зустрічаємося з вами і ви слухаєте нас. Та багато хто не може бути тут, проте хоче вас слухати і бачити. Ми чекаємо на вас в Україні, щоб ви змогли доторкнутися до ран війни і допомогли припинити їх кровотечу». Такими ініціативами, як «Папа для України» Святіший Отець Франциск хотів полегшити наші страждання. Проте в нас створилося враження, що ми працюємо лише для того, щоб виправити наслідки війни. А треба вплинути на її причини. Тож коли Папа приїде до України, це буде працею над припиненням війни», – додав Глава Церкви.

За його словами, тему патріархату УГКЦ під час зустрічі теж розглядали,

коли говорили про екуменічний вимір життя нашої Церкви. «Патріархат – це спосіб існування, а не нагорода. Це вироблення механізмів для процвітання нашої Церкви, оскільки підвищує нашу ефективність і пастирську роботу. Наша Церква, її розвиток і розквіт не є загрозою для наших православних братів. Ми не «проти когось», а «для когось». Ця ментальна революція ще не завершена. Але нам потрібні нові структури. За статистикою Міністерства закордонних справ, щорічно з України виїжджає мільйон українців, і ми повинні забезпечити пастирську підтримку цим мігрантам», – сказав Блаженніший Святослав.

Усе це, на його переконання, вказує на необхідність створення патріархату: хоч корені Церкви в Україні, але УГКЦ – глобальна Церква, яка виходить поза межі географічної території.

За словами Блаженнішого Святосла-

ва, постать праведного митрополита Андрія Шептицького під час зустрічі теж заторкувалася. «Митрополит Шептицький першим зрозумів глобальний вимір нашої Церкви. У той час, коли він очолював УГКЦ, вона мала лише три єпархії на західній Україні, яка на той час перебувала під владою Австро-Угорської імперії. Сьогодні в нас є 34 єпархії по всьому світу, і це також завдяки митрополиту Шептицькому, який першим здійснював пастирські візити до своїх вірних у всіх куточках земної кулі. І зробив усе необхідне для того, щоб вони мали священиків та єпископів. Він першим наголосив на пастирських потребах створення структур для мігрантів. Ми живемо плодами того, що розпочав митрополит Шептицький», – розповів Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Комунікат Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви 2019 року

1-10 вересня 2019 року Божого в м. Римі, у Папській колегії святого Йосафата, проходив Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви, в якому брало участь 39 єпископів з України, із країн Центральної, Північної та Західної Європи, Північної і Південної Америки та Австралії.

Синод розпочав свої вступні синодальні акти Божественною Літургією в неділю, 1 вересня 2019 року Божого, коли всі члени Синоду на чолі з Блаженнішим Патріархом Святославом служили Божественну Літургію в прокатедральному соборі Святої Софії в Римі з нагоди 50-ліття його освячення. На цю подію до Риму прибуло численне духовенство та вірні зі всього світу. Блаженніший Святослав зазначив: «Як пів століття тому патріарх Йосиф збудував собор Святої Софії для збирання «у розсіянні суших», так і сьогодні цей Собор єднає всіх вірних нашої Церкви». Серед гостей свята були кардинал Леонардо Сандрі, префект Конгрегації для Східних Церков, який виголосив

слово до Синоду Єпископів і всіх присутніх, та кардинал Доменіко Калканьйо.

У неділю ввечері, на початку синодальної праці, у каплиці Колегії святого Йосафата Блаженніший Святослав очолив молебень до Святого Духа. Усі члени Синоду і допоміжний персонал склали присягу, яку зачитав найстарший із присутніх за єпископською хіротонією – владика Василь Лостен.

Особливою подією першого дня Синоду стала зустріч єпископів УГКЦ з Римським Архієреєм Франциском у Ватикані. У привітальному слові Блаженніший Святослав сказав: «Кожного разу, коли наші єпископи збираються для синодальної праці, ми свідомі того, що наша робота, наші роздуми та душпастирське служіння здійснюються у повній та видимій єдності зі Святішим

Отцем». Він запевнив Папу Франциска, що наша Церква в усьому світі молиться за нього, його підтримує і слухає та чекає його візиту в Україну. Відтак Святіший Отець сердечно привітав кожного із присутніх. Він побажав, щоб синодальні дії супроводжувався молитвою та слуханням Святого Духа.

Основною темою Синоду було «Сопричастя в житті та свід-

ченні УГКЦ». Блаженніший Святослав у головній доповіді виділив два види сопричастя: ad extra – сопричастя з іншими помісними Церквами та спільнотами: як із тими, котрі разом з УГКЦ є невід'ємною частиною Вселенської Церкви у єдності з Єпископом Риму, так і щодо тих, які не перебувають у повному сопричасті з УГКЦ, але з якими Церква перебуває в екуменічній відкритості; ad intra – сопричастя як внутрішня єдність УГКЦ – Церкви, спадкоємиці та правонаступниці Київського християнства, Церкви, яка є водночас помісною і глобальною, яка несе в собі тисячолітню історію християнського досвіду українського народу, але також є матір'ю для багатьох вихідців із різних народів і культур. Після обговорення питання і роботи в групах Синод прийняв низку важливих рішень щодо головної теми.

Синодальні отці заслухали звіти комісій та відділів патріаршого рівня, зокрема звіт отця Андрія Максимовича, адміністратора Патріаршої курії, про

Блаженніший Святослав: «Історія переслідуваної Церкви – свідчення правдивості того Божого слова, яке ми сьогодні чуємо»

Сьогодні перед нами стоять, можливо, ще тяжчі випробування. Але будьте певні, допоки Україна має Українську Греко-Католицьку Церкву – тіло преображеного і воскреслого Христа, вона не вмере. У цьому запевнив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав під час проповіді до вірних у Старому Самборі (Львівщина) під час Архиєрейської Літургії з нагоди святкування виходу УГКЦ із підпілля.

«Наші труднощі, наші болі, навіть рани страждання і смерть на фронті кращих синів нашого народу, лише голоснішим робить наш голос у світі, лише яснішим стає свідчення християнської віри нашого народу в його тисячолітній історії. Вороги приходять і відходять, а Христова Церква, воскресле преображене тіло Спасителя, лишається. Так було, так є і так буде. Так буде, якщо ми сьогодні почуємо голос Отця: «Це Син мій улюблений. Його слухайте!», – наголосив Предстоятель і додав: «Той народ, який уміє покласти вічну Божу істину як підвалину свого народного буття, є невмирущим».

Сьогодні Христова Церква святкує одне з найбільших свят літургійного року – свято Преображення Господнього. Подія Преображення, сказав проповідник, відкриває нам глибокий зміст життя Церкви Христової... Святкувати сьогодні Преображення Господнього означає сповнятися силою воскреслого Христа в нашому щоденному житті. Та сила показує нам здатність не втікати перед труднощами, бо та сила дана нам для того, аби їх переборювати.

Нам інколи, відзначив Блаженніший Святослав, по-людськи кажучи, хочеться уникнути терпіння, страждань. «Українці сьогодні хочуть так легко уникнути страждань будівництва своєї держави, як та людина, що перемикає канали в телевізорі зі сумної передачі на веселішу. А так у житті не буває. Сила Божа, яка діє в тілі своєї Церкви, – це сила воскресіння, яка дає можливість не втікати, а перемагати труднощі. І це ми разом побачили 30 років тому», – зауважив він.

За словами духовного лідера українців, вірні разом зішлись у Старому Самборі, щоб подякувати Господу Богові за дар свободи Церкви й народу, за дар 30-ліття повного виходу з підпілля, легалізації УГКЦ на її рідній землі.

«Історія переслідуваної Церкви – свідчення правдивості того Божого слова, яке ми сьогодні чуємо... Коли нас гонили, коли на наших землях, за висловом патріарха Йосифа, ми бачили горе трупів і ріки крові, але навіть сталінський комуністичний режим не міг знищити тіла Христового, яким є Українська Греко-Католицька Церква», – наголосив Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав провів паралель горстки людей нашої Церкви з біблійним каменем, який бачив пророк Даниїл, що відколовся від гори Пречистої Богородиці і

вдарив по ногах того велетня комуністичного режиму, який, виявляється, стояв на глиняних ногах.

«І вихід нашої Церкви з підпілля став провіщенням повалення цього режиму та постановня воскресіння Української соборної і вільної незалежної держави. Сьогодні ми хочемо подякувати Господу Богові за те, що серед нас у нашому народі зберіг оту горстку вірних: єпископів, священників, монахів, монахинь, добрих наших селян, робітників, інтелігенцію, які не боялися вийти на Господню гору в часи комуністичної темряви», – сказав проповідник.

«Це – Син мій улюблений. Його слухайте».

«Цього навчали віруючі батьки своїх дітей, бабусі – своїх онуків, коли навчали Божих заповідей, хреститися, молитися, і казали нам ті самі слова, які сьогодні чують апостоли на Таворській горі: «Його слухайте, Божого голосу, Його святої Церкви». А 30 років тому ми стали свідками воскресіння нашої Церкви, того преображення, яке преобразило кожного з нас», – додав Предстоятель.

Він пригадав, що це преображення почалося ще тоді, коли в 1987 році підпільні греко-католики перестали боятися. У серпні 1987 року вперше під проводом підпільного єпископа Павла Василика наші священники й вірні задекларували, що вони виходять із підпілля. Наша Церква показала 1988 року, коли ми святкували 1000-ліття Хрищення Руси-України. Але в усій своїй красі обличчя нашої Церкви засяяло в 1989 році, коли той самий комуністичний режим, який роздер наше тіло, визнав перемогу нашої Церкви.

«Думаю, ви пам'ятаєте цю славу фотографію весни 1989 року, як по Красній площі марширують наші підпільні єпископи, священники... Пізніше історики назвуть цей марш, цю голодовку на Арбаті «парадом перемоги Української Греко-Католицької Церкви над комунізмом на Красній площі. Чи це не є дивна сила преображення?!», – риторично запитує Блаженніший Святослав.

Глава УГКЦ особливо подякував усім тим, які винесли на своїх плечах страждання тіло переслідуваної підпільної Церкви. А потім, як ті апостоли на Таворі, були свідками її прослави і воскресіння.

За матеріалами: Департамент інформації УГКЦ

діяльність Курії за минулий рік, а також заключний звіт про стан реалізації програми Стратегії розвитку УГКЦ до 2020 року. «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», який представив владика Кен Новаківський з о. д-ром Андрієм Онуферком. Синод подякував робочій групі на чолі з владикою Кеном за багатолітню працю і поблагодійне продовження цієї пасторальної ініціативи в рамках Душпастирської ради Патріаршої курії УГКЦ, яка надалі здійснюватиме координацію та уніфікацію діяльності структур Курії, котрі відповідають за душпастирське служіння нашої Церкви.

Єпископи розглянули звіт синодальної комісії про працю над новим перекладом Божественної Літургії св. Івана Золотоустого та затвердили проект Місяцеслова УГКЦ.

Синод окремо розглянув питання про душпастирське і соціальне служіння українським мігрантам в Італії. Владика Діонісій Ляхович розповів, що в Італії служить 64 священники у 146 громадах. Про співпрацю з місцевою Латинською Церквою

у служінні мігрантам розповів отець Джованні де Робертіс, директор фундації «Мігрантес». Синод висловив подяку Папі Римському за створення екзархату для вірних нашої Церкви в Італії, а Конгрегації для Східних Церков та Італійській єпископській конференції – за підтримку і сприяння у цій справі.

Владика працювали над проектом Катехизму для молоді «Ми ідемо з Христом» та розглянули документи щодо заходів Католицької Церкви й УГКЦ для захисту дітей і молоді. Синод прийняв відповідне послання до духовенства, монашества і мирян щодо захисту дітей, неповнолітніх і вразливих осіб від різних видів насильства.

Крім того, було обговорено підготування до сьомої сесії Патріаршого Собору 2020 року, який відбудеться у Львові.

Під час засідань владика мали нагоду вітати та заслухати промови високодостойних гостей, керівників різних ватиканських дикастерій: кард. П'єтро Пароліна, Державного секретаря Святого Престолу; кард. Анджело де Донатіса, вікарія Його Святості Папи Франциска для Римської

дієцезії, Апостольського адміністратора новоствореного екзархату для вірних українців візантійського обряду в Італії; кард. Івальяро Бассетті, голови Італійської єпископської конференції. Члени Синоду подякували Апостольському Престолу за підтримку нашої Церкви в Україні та на поселеннях. Наші вірні особливо цінують внесок Папи Римського та Апостольського Престолу за сприяння в наблизенні миру і за гуманітарну допомогу в час агресії та війни, що триває на Сході України.

Кожного для архиєреї роздумували над Божим Словом, яке проповідував о. Роберт Лисейко, ЧСВВ. У день духовної віднови члени Синоду просили Божої Мудрості для прийняття синодальних рішень і втілення їх у життя.

У четвер, 5 вересня, члени Синоду взяли участь у святкуванні 150-ліття з дня народження та 100-ліття відходу до вічності блаженної Йосафати Гордашевської у базиліці Санта Марія Маджоре. На Божественній Літургії у найстаршому Марійному відпустовому місці Європи разом

із єпископами молилися десятки священників, сестри-служебниці, богопосвячені особи та численні вірні. З вітальним словом до всіх звернувся кард. Станіслав Рилко. Того ж дня Блаженніший Святослав освятив іконостас у Генеральному домі Згромадження сестер-служебниць у Римі.

У суботу, 7 вересня, єпископи відвідали Папський східний інститут, в якому їх вітали отець-ректор Давид Назар, ТІ., та отець Жорж Руйсен, ТІ, декан факультету канонічного права. Для інститутської бібліотеки було подаровано двадцять томів досліджень, присвячених Київському християнству і виданих Українським католицьким університетом.

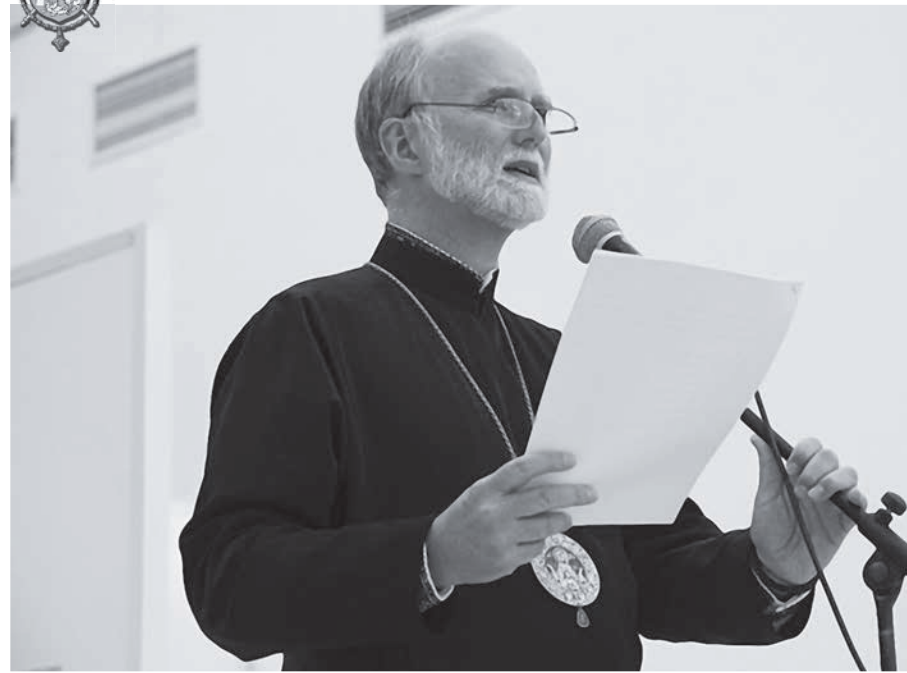
Серед запрошених гостей на синодальних засіданнях були: владика Йосиф Верт, ординарій Преображенської єпархії РКЦ в Новосибірську, ординарій для католиків візантійського обряду в Росії; владика Ніл Луцук, єпископ-помічник Мукачівської греко-католицької єпархії; отець-митрат Василь Говера, апостольський адміністратор для вірних візантійського обряду в Казахстані та Централь-

ній Азії; архимандрит Сергій Гаєк, апостольський візитатор для греко-католиків у Білорусі; отець Юрій Коласа, генеральний вікарій для вірних Східних Католицьких Церков у Австрії; отець Микола Матвіївський, апостольський адміністратор єпархії Пресвятої родини в Англії з осідком у Лондоні.

Члени Синоду звернулися з вітальними листами до Президента України; прем'єр-міністра України; голови Верховної Ради України; Вселенського Патріарха Вартоломея; глав Католицьких єпископських конференцій Європи, Канади і США; Глав патріарших і верховноархієпископських Східних Католицьких Церков; предстоятелів Православних Церков в Україні.

Наступний Синод Єпископів УГКЦ вирішено провести у вересні 2020 року Божого в м. Львові, а його головною темою буде «Еміграція, поселення і глобальна єдність УГКЦ».

Секретаріат
Синоду Єпископів УГКЦ

Покликані бути вільними, – єпископ Борис Гудзяк

справних, старих та ненароджених – від Карпат до Донбасу, від Чорнобиля до Ялти. Немає геноциду, але стільки людей покидає Україну – не з власної волі, а з необхідності.

Та все ж жодна людина при здоровому глузді не стане заперечувати, що наш поступ у свободі реальний. Українці, незважаючи на те, що все ще гинуть, захищаючи свою волю, насолоджуються нею як ніколи досі. Як ніколи досі ми вільні бути собою. Ми можемо подорожувати: поїхати зі своєї країни і повернутися. Без страху репресій і сорому можемо говорити і писати українською. Ніколи не друкували стільки українських книжок, ніколи раніше українська культура не була такою різною і живою: література і мистецтво, музика і фільми, глобальна присутність в інтернеті. Свобода совісті та віросповідання безпрецедентні. Православні отримали автокефалію, греко-католики – ще вчора заборонені та заганні у катакомби – сьогодні присутні у кожному куточку країни та надихають столицю. Якщо дивитися глобально, то Україна – єдина країна, крім Ізраїлю, де президентом і головою уряду є політики єврейського походження. Кримські татари, тікаючи від окупаційного режиму, який тероризує їхній дім, знаходять притулок у Львові та Києві. Навіть волелюбні російські демократи мігрують до України, щоб тут жити і проповідувати свободу, відібрані у них на батьківщині.

Свобода стосується на лише ідентичності, культури та сфери духа. Ніколи раніше для українців не було стільки професійних та економічних можливостей. Ніколи не було стільки українських університетів, стільки нагод для росту. Ніколи побут українців не був настільки багатим. Ми ніколи не могли так беззастережно комунікувати та творити. Ми не могли так вільно обирати своїх представників. Це було немислимо у час здобуття незалежності, але зараз Україна є серед лідерів у сфері ІТ. Продовжує зростати наша глобальна присутність і вплив. Країна і світ ніколи не були такими українськими.

З вдячністю ми згадуємо тих, хто був і є готовий віддати життя за нашу волю і гідність. Ми дякуємо також тим, хто прийняв свідоме рішення жити вільно та надихає інших цінувати свою свободу.

Багато українців сьогодні задаються питанням: «Що ми повинні робити?» Насамперед, не розпоршуймося: кожен

з нас має намагатися чинити правильно – завжди і всюди. Ми повинні навчати інших свободі своїм прикладом відповідальності. Отримуючи натхнення від найкращих, ми маємо піднімати тих, хто на низині, хто принижує свою гідність, хто тікає від відповідальності та приймає як належне свободу, здобуту високою ціною. Цей виклик не лише український. Сполучені Штати Америки – коліска сучасної демократії – та й інші країни також не завжди вміють спільно працювати заради необхідної зміни.

Сьогодні ми святкуємо незалежність від зла та гніту, від тих, хто вбиває тіло і душу, вихолощує історію та колонізує майбутнє. Проте наше свято не «проти», не «від». Незалежність – це позитивний вибір. Це не просто відділення чи відчуження. Ми не можемо позбутися залежності одне від одного. Ми не можемо «звільнитися» від свободи, принципів, цінностей. Віддалення від Бога лежало в основі ідеології кожного геноциду ХХ століття. Ми повинні триматися правди, хай там що. Україна показала, що свобода здобувається великою ціною. Ми вдячні тим, хто віддав усе. І усвідомлюємо, що відповідальність за майбутнє не лише за героями, але за кожним з нас.

Сьогодні багато українців на лінії зіткнення, у збіднілих селах та безіменних містах живуть у депресії, страху та тривозі. На це є багато причин: війна, окупація, знущання зі сторони ворога, бідність та корумпованість своїх, відчуження у містах, поділи у родинах, недовіра в особистих стосунках. Кожен може знайти виправдання, чому він втрачає надію чи сходить з дороги паломництва від страху до гідності. Проте для усіх нас День Незалежності є передусім закликом до дії, до пошуку відповіді на виклики, що стоять перед нами. Ніхто не може бути вільним, відмовляючись від боротьби, сидючи, склавши лапки, не роблячи нічого. Свобода передбачає любов, служіння і відповідальність.

Тоді, 1991 року, з берегів ріки Чарльз я побіг, полетів до України. Яким великим даром було брати участь у творенні нового суспільства, народженні нової країни. З якою радістю я долучався до позитивних перемін, що відбувалися протягом 28 років. Наскільки я пишаюся тим, що сім випускників Українського католицького університету через кілька днів стануть членами нового парламенту. Як я молюся, щоб вони і їхні колеги чинили правильно.

Тепер, повернувшись знову до США, молюся разом з американцями та українцями, щоб ми були здатні зрозуміти, що Божа благодать є основою і структурою нашої свободи. Святкую в Філадельфії, колиці сучасної демократії, трибуні, з якої була проголошена американська незалежність, першій столиці США. Буду з вами, дорогі мої українці, духом, ділом і радістю. Нехай дзвін незалежності, що пробив тут, у Філадельфії, звучить від країни до країни, від серця до серця.

Нехай вдячність за дар свободи зміцнює нашу віру і відвагу. Нехай свідчення тих, хто віддає своє життя за волю, і тих, хто має сміливість жити вільно, буде для нас прикладом. Обіймімося як браття і сестри, розділяючи радість і мир, який дає справжня свобода.

Ідучи на пробіжку чи поплавати, підніміть келих за дар нашого життя і свободи. Будьмо!

*Владика Борис,
Митрополит Філадельфійський УГКЦ*

Джерело: «Kyiv Post», переклад НВ

Кожен може знайти виправдання, чому він втрачає надію. Та для усіх нас День Незалежності є передусім закликом до дії, до пошуку відповіді на виклики, що стоять перед нами

Створені на образ і подобу Божу, ми, люди, покликані бути вільними. Вільними як люди і спільноти, вільними як народи та країни.

Свобода є Божою волею. Свобода є Божим даром. Однак так було у минулому і залишається досі, що, аби отримати і зберегти цей дар, треба боротися. Часом ця боротьба є титанічною та трагічною, бо існують ті, хто зловживає своєю свободою і владою, щоби панувати та кривдити інших. Так буває у родинах, у спільнотах, і навіть у Церквах. У сучасному світі найбільше спустошення людству завдали ті, хто порушував свободу і гідність народів та держав, заперечуючи їхнє право на власну віру, культуру, мову, самовизначення. Терором, етнічними чистками і навіть геноцидами вони цинічно та безжально відбирали дар свободи, щоб поневолити та контролювати. У ХХ столітті Україна була епіцентром насилля та тиранії, від яких страждали різні національні та релігійні спільноти: українці, поляки, євреї, кримські татари, роми.

28 років тому, після століть чужоземного панування, Україна здобула національну незалежність. Кожен українець, достатньо дорослий, щоби пам'ятати, мабуть, пригадує піднесення серпня 1991-го. Пригадуєте, де саме ви були у

ці дні? У час путчу і проголошення незалежності України я був у Кембріджі, дописуючи другий розділ своєї дисертації. Це було довге спекотне літо. Я все ще живо пам'ятаю кадри повалення пам'ятника Феліксу Дзержинському. Організатор червоного терору повис на крані. Ми ж «зависли» на новинах: радісні телефонні дзвінки, фотографії величезного жовто-блакитного прапора, який внесли у зал засідань Верховної Ради. Я був настільки піднесений, що не міг сидіти на місці і побіг – та ні, полетів! – вздовж ріки Чарльз. Після стількох років і страждань... Свобода! Мій народ нарешті вільний! Наша Церква вільна. Наша мова стала повноправною. Українська культура процвітатиме. Геноцидальна історія нарешті завершилася!

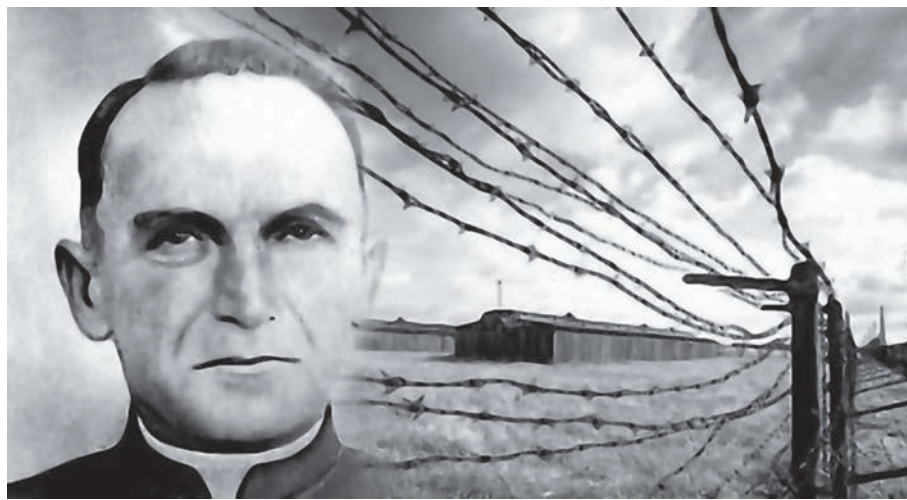
І так, і ні. Адже і зараз в Україні триває війна – війна за свободу.

Проте наша свобода реальна. Можливо, не ідеальна, не досконала, не повна. Стан економіки та соціальної справедливості далекий від бажаного. Тихий деспотизм пронизує судову систему. Корупція, особисті та спільнотні помилки і недоліки поневолюють. Скільки-то українців є рабами алкоголю, жертвами домашнього насилля. Скільки насилля зазнають діти. А ще більше людей страждають через бідність, погану систему охорони здоров'я, депресії та спричинений війною посттравматичний розлад. Держава та суспільство потребують реформ. Нам усім необхідне навернення, щоб ми могли захистити бідних, маргіналізованих, неповно-

135 років тому народився священномученик Омелян Ковч

Сто тридцять п'ять років тому, 20 серпня 1884 року, у с. Космач (Косівський повіт на Гуцульщині), у священничій сім'ї народився блаженний священномученик Омелян Ковч, парох Майданека та праведник світу.

Підготовку до священства пройшов у римській Колегії святих Сергія і Вахса, студіюючи богослов'я в Урбаніанському університеті. У 1911 році прийняв ієрейські свячення з рук єпископа Григорія Хомишина. Спочатку працював у Галичині, пізніше – у Боснії, куди зголосився поїхати, щоби душпастирювати серед українських греко-католиків в окрузі Прієдор. Нелегка була праця молодого священника в країні, де абсолютну більшість становили слов'яномовні мусульмани. Але о. Омелян 4 роки служив боснійським українцям далеко від Батьківщини.

В середині Першої світової війни о. Омелян повернувся до своєї Галичини, і коли на розвалинах імперій бездержавні тоді народи, надіючись на політичне визволення, почали формувати свої збройні сили, у 1919 році вступив до Української Галицької Армії. Як військовий духівник (капелан), пройшов через усі негаразди разом зі стрільцями Бережанського коша аж до кінця існування УГА. В тих бурхливих роках в житті Слуги Божого Омеляна було багато, на перший погляд, безнадійних ситуацій, порятунком з яких можна вважати чудом.

У 1922 році о. Ковча призначено парохом м. Перемишляни. Він активно почав організувати релігійне і суспільно-культурне життя греко-католицької спільноти. Опікувався бідними, пригортав сиріт, хоча й мав шестеро своїх дітей. «Над тією хатою ангели кружляють» – так говорили перемишлянські парафіяни про скромний будинок сім'ї Ковчів. Це був винятковий дім, відкритий для потребуючих. Члени родини Ковчів настільки присвячували себе потребуючим, що іноді, здавалося, занедбували свої власні потреби.

Отець Омелян був патріотом, відданим своєму народові й Церкві. Він був завжди серед тих, хто пробуджував національну свідомість українців, дбав про його просвіту, видавав газети, книжки, заснував українську книгарню. Він виявляв ініціативу у сфері поліпшення умов життя своєї громади, зокрема, організував кооперативу. Він сам жив у дуже складних обставинах, але знаходив силу в молитві, у своєму великому довір'ї до Всевишнього.

Отець Омелян завжди старався бути собою, навіть якщо це загрожувало його життю чи життю його родини. За польської влади він декілька разів був ув'язнений, інтернований до Унівського монастиря за суспільну діяльність, за участь в «українських справах». За більшовиків неопублічно організував євхаристійні конгреси, йорданські процесії.

Один зі знайомих згадує: «Отця Ковча всі любили – українці, поляки, євреї. Отець Омелян не дбав про себе, робив добро всім, хто до нього звертався».

Набагато важче стало 1939 року, коли Галичину окупували советські війська, а згодом – 1941 року – німці. Але й у тих екстремальних умовах о. Омелян незмінно залишився собою, відважно й відкрито відстоював права людей, боронив своїх сусідів, наскільки це було можливо й потрібно, коли цього вимагало добро людей, народу, Церкви, старався залагоджувати усякі найважчі проблеми, яких було немало під час двох окупацій. Чудом його оминула смерть від рук енкаведистів, але не тішився з приходу інших окупантів. «На місце одного «добродія» приходять другий, – говорив, – тільки їхні гудзики в мундирах змінилися».

Особливої гостроти набрала після приходу німців проблема євреїв, яких у Перемишлянах було чимало. І тут о. Омелян показав свою людяність та відвагу. Його дочка Анна Марія Ковч-Баран розповідає про такий епізод після того, як німці прибули до Перемишлян: «Батько завважив дим поблизу церкви і водночас почув розпачливі крики. До хати вбігли кілька євреїв у великій паніці і стали благати в батька порятунку. Німці, кинувши в синагогу, де вони саме зійшлися на молитву, запалювальні бомби, зачинили двері й нікого не випускали. Не замислившись ні на мить, батько побіг туди (...). В голові не було іншої думки, крім тієї, що люди горять і просять рятунку. Він вбіг між юрбу біля синагоги й німецькою мовою, яку знав досконало, крикнув до вояків, щоби покинули її. На диво, вояки сіли в свої мотоцикли і від'їхали в бік своєї станції».

А брат отця Омеляна Мирон розказував: «Мені волосся дубом стало від думки, що тепер з ним станеться. Кинувся його шукати серед юрби, вогню і несамовитих криків. А він, з допомогою інших, відчинив підперті важким стовпом двері синагоги, вбіг усередину і став просто витягати напівпритомних, раз-у-раз різко викрикуючи: «Тікайте, хто куди може, німці зараз сюди повернуться!»

Багато євреїв тоді загинуло, але й багато врятувалося. Пізніше о. Омелян теж рятував місцевих євреїв різними способами. З великим ризиком для свого життя хрестив їх, коли вони того бажали. Є свідчення, що відбулося близько 2000 таких хрещень.

Бажання євреїв прийняти Таїнство Хрещення було не тільки виявом інстинкту самозбереження. Політика тодішньої влади не передбачала, що хрещення може звільнити представників єврейської громади від ув'язнення чи смерті. Отець Омелян знав, що шансів на порятунок або нема, або вони є мінімальні. Бажання хреститися не могло також бути виявом розпачу. Євреї справді вбачали в блаженному Омелянові близьку людину. Ще до приходу фашистської влади він мав великий авторитет у єврейській громаді, яка становила більшість населення Перемишлян.

Такі діяння священника стали причиною того, що його ув'язнили – спочатку у львівській в'язниці. Завдяки Митрополитові Андрею Шептицькому його звільнили, але з умовою, що той відмовиться від подальшої допомоги євреям. Такої заяви він не підписав, через що його ув'язнили вдруге і після великих фізичних та духовних знущань його було перевезено до концтабору «Майданек» біля Любліна.

Тут, в нелюдських умовах, о. Омелян довершив міру свого героїзму. Концтабір – це місце організованих вбивств. У важких умовах концентраційного табору блаженний Омелян Ковч не забував про своє покликання. Священик служив там людям духовною потіхою, усім людям, незалежно від походження та конфесійної приналежності.

Незважаючи на те, що адміністрація концтабору негативно ставилася до духовних осіб, отець Ковч не приховував свого священства. Він підпільно відправляв там Святу Літургію, сповідав в'язнів, благословляв свяченою водою останки в'язнів, які мали спалювати. За короткий час він здобув собі велику пошану й авторитет. У таких трагічних обставинах він зумів зберегти людяність і свою священницьку гідність.

Отець Омелян був настільки жертвним і безкорисливим, що коштом власного життя виявляв солідарність з тими людьми, які були позбавлені прав, людської гідності.

Про його стан духа, його думки в таких обставинах нехай свідчить лист звідти, що дістався поза ґрати, поза табірні дроти. Отець Омелян пише до своїх рідних: «Я розумію, що стараєтеся про моє визволення. Але я прошу вас не робити нічого в цій справі. Учора вони вбили тут 50 чоловік. Якщо я не буду тут, то хто допоможе їм перейти ці страждання?.. Я дякую Богові за Його доброту до мене. Окрім неба, це єдине місце, де я хотів би перебувати. Тут ми всі рівні – поляки, євреї, українці, росіяни, латиші, естонці. З усіх присутніх я тут самотній священник... Тут я бачу Бога, Який єдиний та однаковий для всіх, незалежно від релігійних відмінностей, що існують між нами. Можливо, наші Церкви різні, але в усіх них царює той же великий Всемогутній Бог. Коли я відправляю Службу Божу, всі вони разом моляться. Моляться різними мовами, але чи Бог не розуміє усіх мов? Вони вмирають по-різному, а я допомагаю їм переходити цей місток у вічність. Хіба це не благословення? Хіба це не є найвеличніший вінець, який Господь міг покласти на мою голову? Саме так! Дякую Богові тисячу разів на день за те, що Він послав мене сюди. Я не смію просити Його про щось більше. Не турбуйтеся про мене – радійте зі мною!»

Концтабір «Майданек» був для багатьох людей пеклом на землі. Натомість для о. Ковча це було місце, в якому він народився для неба і в якому відчував присутність Бога.

У лютому 1944 року отець Омелян потрапив у табірний шпиталь і там помер, а його тіло було спалено в крематорії 25 березня 1944 року. В одному з листів до близьких він написав: «Моліться за тих, хто створив цей концтабір та цю систему. Вони є самотніми, хто потребує молитов... Нехай Господь помилує їх».

Про отця Омеляна широкий світ довідався недавно, коли Папа Іван Павло II, колишній професор Люблінського католицького університету, проголосив його блаженним мучеником у Львові під час своєї подорожі в Україну. А в 1970-х роках, коли родина о. Омеляна Ковча хотіла щось довідатися про його перебування в концтаборі, в бюро Музею-пам'ятника мучеництва «Майданека» отримала коротку відповідь, що там не було ніяких українців, ані священників.

9 вересня 1999 року Єврейською Радою України йому присвоєно звання «Праведник України».

У Любліні (Польща) досі бережуть пам'ять про цю людину, а жителі міста вирішили назвати його ім'ям одну із вулиць – кільце блаженного отця Омеляна Ковча на перехресті вулиць Армії Крайової та Івана Павла II.

Священик, суспільно-культурний діяч, патріот свого народу, о. Омелян Ковч жив згідно з етичними нормами найвищого рівня. Як священник і Слуга Божий, зумів погодити Боже з людським: служачи людям – служив Богові.

А жити довелося йому у виняткові часи і на території зі складною національно-конфесійною ситуацією, де спільно жили, щоденно зустрічалися, частенько мали взаємні претензії, а навіть і не любилися, може, й ненавиділи одні одних представники трьох конфесій, трьох різних національних груп – візантійсько-української, латинсько-польської та юдаїстично-єврейської культурних тотожностей.

Чи в таких обставинах, де національні інтереси розходяться, де є сварки між сусідами, можна було зберегти справді християнські ідеї, принципи, які вимагають безмежної любові до ближнього, що нас переслідує і зло нам чинить? Блаженний отець Омелян Ковч своїм життям і діяннями показав, що можна бути вірним ідеалам.

Життя отця Омеляна може служити прикладом людини, яка до кінця свого земного існування не зрадила моральних принципів, глибоко гуманних та справді християнських. Його життя є прикладом справжнього екуменізму, толерантності, про що так багато і залюбки тепер говоримо. За свою людяність він заплатив найвищу ціну – життя. Життя блаженного Омеляна Ковча постає перед нами як модерне «життя святого ХХ століття», століття жорстокого, сповненого терпіння, ненависті і беззаконня. Наслідувати життя святого – нелегко, але це потрібно робити, щоби світ ставав щораз ліпшим.

Саме це підлітки хочуть почути в церкві

Підлітки перестають ходити до церкви. Статистика стверджує, що 70% підлітків перестануть ходити до церкви після закінчення середньої школи.

Я – підліток, який «виріс» у церкві. У мене було «місце» в першому ряду цього масового виходу. Я – не експерт, не дослідник і не священик, але я прекрасно розумію підлітків. У підлітків є багато причин покинути церкву. Та я знаю, що так бути не повинно.

Я боролася з тими ж проблемами, яких багато підлітків, за їхнім твердженням, позбулася. Але в мене була тверда основа, до якої я могла вдатися: тверде вчення і біблійні істини, які допомогли мені впоратися з питаннями та сумнівами, і зміцнитися в боротьбі. На жаль, не кожен підліток може розділити мій досвід.

Озираючись назад на своє власне життя і свої взаємини з іншими підлітками, я виявила чотири головні теми, які потрібно чути в церкві нам, підліткам, щоб допомогти нам залишатися сильними в Бога і вкоріненими в Церкві.

1. НАМ ПОТРІБНО ЧУТИ БІБЛІЮ

Підліткам потрібна Біблія. В ній є відповіді на наші найглибші питання і мудрість для нашої найважчої боротьби. Будь ласка, не давайте нам її скорочену версію. Спонукайте нас читати її самостійно і моделювати життя, засноване на Слові Божому. Створіть атмосферу впевненості в Писанні, яка збуджує наш апетит і змушує нас жадати більшого.

2. НАМ ПОТРІБНО ЧУТИ ПРО ГРІХ

Церква повинна чітко і ясно розповісти підліткам про гріх. Без пафосу, але з любов'ю, впевнено. Наші очі повинні бути відкриті до того факту, що гріх – це не просто гостре християнське слівце; це реальність, яка проявляється в нашому повсякденному житті.

Коли ми розуміємо важкість нашого гріха, нашу відчайдушну потребу в благодаті і те, що Ісус є нашою єдиною надією, наші молодіжні групи будуть змінюватися. Тільки коли ми на власні очі бачимо глибину нашого гріха, ми можемо розкрити всю силу прощення і благодаті.

3. НАМ ПОТРІБНА БІБЛІЙНА ІСТИНА НА ГАРЯЧІ ТЕМИ СУЧАСНОГО ЖИТТЯ

Підлітки занурені в сучасну культуру, далеко від християнських цінностей. Вони чують про аборти, одностатевий потяг, порнографію, дошлюбний секс, гендерну ідентичність, суїциди і т.д. Але іноді Церква зазнає невдачі в тому, щоб давати прямі відповіді на ці теми.

Завдяки моїй роботі в якості редактора блогу для християнських підлітків, я отримала безліч електронних листів на тему лесбійства і депресії. У кожному листі хлопці діляться своєю розгубленістю і боротьбою. Їх почуття сорому і крики про допомогу очевидні. Я також читала статті, які стверджують, що мастурбація, гомосексуалізм і бунт – це не проблема, тому що Бог все одно простить нас. Це спантелює молодь? Ще й як. Чи потрібно їм чути біблійну істину? Дуже потрібно!

Гомосексуалізм, аборти і самогубства – це не просто теоретичні ідеї для підлітків. Вони персоналізовані і справжні. Ці проблеми можуть виникнути у їхніх друзів, що живуть через дорогу, або у нової дівчинки в школі, або в відео, на яке вони потрапили на YouTube. Християнські підлітки повинні мати справжні, чесні і біблійні відповіді на складні питання.

Допоможіть їм зрозуміти, у що вірять християни і що каже Святе Письмо про це. Їм потрібно знати, у що вони вірять і чому, оскільки світ буде прагнути підірвати ці переконання. Тому, будь ласка, не відступайте від істини. Підлітки прагнуть справжніх відповідей.

4. НАМ ПОТРІБНО ЧУТИ ПРО РАДИКАЛЬНУ ТРАНСФОРМАЦІЮ І ПОСЛУХ

Коли Ісус говорив про спасення, Він малював радикальну картину. Він говорив про народження згори – процес настільки радикальний і приголомшливий, що це змінює життя людини (Ів. 3, 1-21). Він говорив про покаяння – відразу від одного способу життя, щоби прийняти зовсім інший (Мт. 5-7). Він говорив про те, щоб нести хрест і йти за Христом до смерті, – про відмову від усього заради привілею знати і любити Його (Мт. 16, 24-26).

Це Євангеліє, яке підлітки повинні почути. Підлітки потребують Євангелія і богослов'я, які допоможуть пережити хиткі піски і тимчасові почуття. Нам потрібно побудувати наш будинок на скелі Ісуса Христа, інакше ми ніколи не переживемо штормів, які життя обрушує на нас (Мт. 7, 24-27).

Слідувати за Ісусом нелегко. Коли ми дізнаємося, що Святе Письмо говорить про проблеми, з якими ми стикаємося щодня, нам доводиться робити важкий вибір. Чи будемо ми слухняні Богові, чи підемо на компроміс? Чи будемо ми твердо стояти і ризикувати своєю репутацією та стосунками з друзями, чи потрохи сповземо в прірву?

Ось чому Церква потребує зміцнення підлітків, спонукаючи їх звертатися до Біблії, готуючи їх до служіння і навчаючи здоровому богослов'ю. Це те, що нам потрібно для того, щоб запалити всецерковне підліткове відродження слідування за Христом.

Будь ласка, почуйте серце підлітка. Не бійтеся заторкувати теми, які нам потрібно почути, навіть якщо вони жорсткі і непопулярні, навіть якщо вони йдуть врозрід із сучасною культурою, і навіть якщо здається, що ми не хочемо про це слухати.

Переклад Наталії ПАВЛИШИН

Як саме сьогодні бути щасливим і бути з Богом?

Ми прагнемо щодня бути щасливими і продуктивними. Так, є лише зараз і лише сьогодні, щоби жити і радіти у Господі. Прожити день у святості стає легше тоді, коли ми точно розподіляємо свої обов'язки і справи – і все стає на своїй місці. Пропонуємо вам декілька порад, як вдало провести свій день із Богом.

СОН

Скрупульозно виділяйте свій час для сну: ви маєте встигнути відпочити, а не ліниво проніжитись у ліжку у найбільш продуктивний час.

ПЕРШІ ДУМКИ

Нехай перші думки, які приходять вранці, будуть звернені до Бога, щоби подякувати Йому за прожитий день і попросити благословення на сьогодні. Подумайте про тих, які провели цю ніч у холоді, в'язниці, болях. Подумайте про тих, для кого ця ніч стала останньою, і про те, як швидко біжить час.

МОЛИТВА

Нехай молитва буде першою справою вашого дня, як і початком усього, чим займатиметесь надалі.

КІНЦЕВА МЕТА

Нехай усе, чим займатиметесь сьогодні, буде у світлі Божої присутності і на Його славу.

ВИКОНУЙТЕ СВОЇ ОБОВ'ЯЗКИ СОВІСНО І СКРУПУЛЬОЗНО

Лише так ви відчуватимете, що не лінє керує вами, а в голову не лізтимуть погані думки. У вас знайдеться достатньо часу для духовних справ і ви не тратитимете дорогоцінного часу на непотрібні речі.

СПОКУСИ, ЯКІ РУЙНУЮТЬ

Стежте за тими спокусами, які вас найбільше атакують. Будьте пильними, особливо до найнебезпечніших спокус. Не піддавайтесь на гачки найбільших гріхів – гордості, лицемірства, егоїзму. Не женіться за матеріальним. У кожній ситуації намагайтесь зберегти розумну

дистанцію від гріха: уникайте пустих розмов, нападів гніву тощо.

РОЗДУМУЙТЕ

Якщо у вас з'являється найменша нагода застановитись – використайте її, подумайте про те, наскільки неосязною є Божою мудрість і логіка у простих, навіть буденних речах.

НЕ ГАЙТЕ ЧАСУ

Цінуйте свій час понад усе. Більше, аніж гроші. Не допускайте, щоби пусті балачки чи непотрібні розваги крали у вас час. Будьте впевнені, що використовуєте час максимально ефективно впродовж дня.

ЇЖА

Завжди їжте і пийте помірковано і з вдячністю. І намагайтесь уникати їжі, яка руйнує, замість будувати.

БОРІТЬСЯ ЗІ СВОЇМИ ГРІХАМИ

Якщо якийсь гріх часто повторюваний, то це не означає, що із ним можна навчитись жити. Не варто культивувати гріховних звичок. Краще завжди знову і знову просити Бога про прощення й одужання.

СТОСУНКИ

Завжди пам'ятайте про обов'язки у тих ролях, яких ви знаходитесь. А особливо про те, що на кожному місці і в кожних стосунках Бог дає нам можливість зробити багато добра.

ЗАВЕРШЕННЯ ДНЯ

Перш ніж іти спати, згадайте і проаналізуйте свій день. Перепросіть Бога за все, що вийшло з-під контролю, і попросіть сил не повторяти помилок. А ще – не забудьте подякувати.

Ці настанови, можливо, виглядають простими і банальними, однак якщо дотримуватись їх, то кожен день стане можливістю прожити з Богом.

Адаптація Тетяни ТРАЧУК

9 настанов від апостола Павла для тебе

1. Будьте, отже, послідовниками Бога, як любі діти, і ходіть у любові, за прикладом Христа, що полюбив вас і видав Себе за вас, як принос та жертву приємного Богові запаху.

2. Розпуста й усяка нечистота та захланність щоби і не згадувалися між вами, як це й личить святим.

3. Так само безсоромність чи балачки безглузді й порожні жарти, – воно бо непристойне; а радше – дякуйте Богові.

4. Шукайте пильно того, що Господеві подобається.

5. Не беріть участі в безплідних ділах темряви, а радше їх картайте.

6. Тож уважайте пильно, як маєте поводитися, – не як немудрі, а як мудрі, використовуючи час, бо дні лихі.

7. Тому не будьте необачні, а збагніть, що є Господня воля.

8. І не впивайтесь вином, яке доводить до розпусти, а сповнюйтеся Духом.

9. І дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа.

Папа поблагословив рішення Синоду УГКЦ про обрання єпарха Кам'янець-Подільського

10 вересня у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск надав свою згоду на обрання всечесного отця Івана Кулика, пароха парафії святих Сергія і Вакха у Римі, єпархом Кам'янець-Подільським УГКЦ, яке здійснив Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви.

Біографічна довідка

Владика-номінат Іван Кулик народився 16 березня 1979 року в Переволоці (Тернопільська область). Священниче формування розпочав у Тернопільській вищій духовній семінарії, а завершував у Люблінській семінарії в Польщі, після чого 8 травня 2005 року отримав пресвітерське рукоположення.

Від 2005 по 2009 о. Іван навчався в Папському патристичному інституті «Augustinianum», здобувши ліценціат з патристики. Під час навчання здійснював душпастирську опіку в українських греко-католицьких громадах в різних містах Італії. У 2009 році був призначений адміністратором української парафії святих Сергія і Вакха в Римі, парохом якої став 2013 року.

Кам'янець-Подільська єпархія

11 грудня 2015 року у Ватикані було повідомлено про те, що Святіший Отець поблагословив рішення Синоду Єпископів УГКЦ про створення Кам'янець-Подільської єпархії з осідком в м. Хмельницькому, виокремивши її з території Тернопільсько-Зборівської архієпархії та підпорядкувавши її цьому митрополічному осідкові. До призначення єпарха адміністратором цієї єпархії був митрополит Тернопільсько-Зборівський архієпископ Василій Семенюк.

Єпархія охоплює Хмельницьку область. Назва її походить від м. Кам'янець-Подільського, однак осідок єпископа знаходиться в м. Хмельницькому. Єпархія межує із Чернівецькою єпархією на півдні, із Бучацькою єпархією та Тернопільсько-Зборівською архієпархією на заході, із Луцьким екзархатом на півночі та з Київською архієпархією на сході. Єпархія поділена на Хмельницький і Кам'янець-Подільський протопресвітерства.

Ветеран АТО: «Коли я повернувся з прощі до Люрду, мені наснився чернець і хвороба минула»

У спецпроекті «Гордість нації» програми «Захристія» гостював Олександр Швецов – командир відділення 30-ї окремої Новоград-Волинської механізованої бригади. Учасник проекту «Переможці» Олександр, захищаючи Україну, втратив ногу. Сьогодні цей герой веде повноцінне життя і допомагає повернутися до повноцінного життя іншим, таким же звичайцям, організовуючи прощі по святих місцях України та Європи. Цей проект він назвав «Автобус героїв».

На перший погляд цей хлопчина нічим не відрізняється і виглядає, як усі молоді хлопці його віку. Але насправді, якщо зазирнути йому у вічі, то можна побачити мужність і відвагу, сум і радість, але найбільше – це жертвність за Батьківщину.

– Перед паломництвом до Люрду мене дуже боліла голова. З боєм голови я засинав і прокидався, і цей біль був не на побутовому рівні. Я навіть прийняв рішення піти до лікаря і перевіритися. Аналізи прийшли з червоною позначкою і лікар порадив не їхати в прощу, а негайно пройти повне обстеження. Я все-таки поїхав у паломництво.

Ми часто зупинялися у різних святих місцях. Коли паломники молилися, то я намагався разом з ними також молитися, схилив голову, просив у Бога про своє здоров'я, про здоров'я побратимів. В Люрді купався у святому джерелі. А після повернення мені приснився сон, що чернець, який стояв біля водойми, покликав мене до себе і почав мені пальцем крутити волосся. Після цього сну біль в голові майже відійшов, лікарі підтвердили, що хвороби немає. Це не співпадіння. Я по собі знаю, що мене голова боліла насправді. Тоді в мене виникла мрія – відвезти до Люрду моїх побратимів, аби вони змогли також побувати в тих місцях, де побував я, помолитися, скупатися в тих водах, де я скупався. З цього й почався проект «Автобус героїв».

Радіо «Марія»

Паломницький центр «Рафаїл» запрошує:

Архієпархіальний Паломницький Центр

СВЯТИНІ ІТАЛІЇ НА СВЯТО ПОКРОВИ БОГОРОДИЦІ

11.10.2019 – 17.10.2019

Рим, Ватикан, Венеція, Асиз, Падуя

Духівник: о. Ігор Цмоканич

€295 + 200 грн.

МЕДЖУГОР'Є НА ПОКРОВИ БОГОРОДИЦІ

11.10.2019 – 15.10.2019

€150 + 200 грн.

БУДАПЕШТ, ВІДЕНЬ, ПРАГА ТА ТЕРМАЛЬНІ КУПАЛЬНІ В ХАЙДУСОБОСЛО

11.10.2019 – 16.10.2019

Марія Повч, Будапешт, Відень, Прага, Хайдусобосло

€175 + 200 грн.

АВІАПАЛОМНИЦТВО НА КРАЙ СВІТУ

12.10.2019 – 20.10.2019

Фатіма, Сантьяго-де-Компостела, Лісабон, Мадрид, Мис Рока, Порту, Сінтра, Толедо

Виліт зі Львова

Духівник: о. Михайло Городиський

Керівник: Василь Мікула

€765 + 200 грн.

ПРОЩА ДО ЗАРВАНИЦІ

13.10.2019 – 13.10.2019

350 грн.

НАЦІОНАЛЬНА ПРОЩА УКРАЇНЦІВ ДО ЛЮРДУ

16.10.2019 – 23.10.2019

Люрд, Мілан, Марсель, Прага, Страсбург

€360 + 200 грн.

ГОРА СИНАЙ З ВІДПОЧИНКОМ НА МОРІ

в т.ч. екскурсії на Синай та в монастир св. Катерини

19.10.2019 – 26.10.2019

гора Синай, Шарм-ель-Шейх

Виліт зі Львова

Духівник: о. Юрій Саквук

\$550 + 200 грн.

СВЯТА ЗЕМЛЯ

26.10.2019 – 02.11.2019

Єрусалим, Вифлеєм, Йордан, Кана Галилейська, Назарет, Капернаум, Єрихон,

Мертве море

Виліт зі Львова

Духівник: о. Володимир Ольшанецький

\$875 + 200 грн.

БІЛЬШЕ ПАЛОМНИЦТВ – НА САЙТІ

Наша контакти:

rafail.com.ua

(067) 323-49-01, (093) 877-98-93

м. Львів, вул. Винниченка, 22

Глава УГКЦ: «Приклад храму Гробу Господнього, де можуть молитися усі, дуже важливий у випадку з Софією Київською»

Хотів би згадати про статус-кво, який існує у храмі Гробу Господнього в Єрусалимі. Це місце – святе для всіх християн. І сьогодні є алгоритм, щоб забезпечити доступ до нього всім. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав в інтерв'ю інтернет-виданню «Цензор.НЕТ».

«Його ніхто не може ексклюзивно посідати – ні католицька, ні православна, ні вірменська сторона, ні коптійська. Храм є відкритим для всіх. Гадаю, цей приклад Єрусалима є дуже важливий для Києва, який називають «Другим Єрусалимом», – додав Предстоятель УГКЦ.

Глава Церкви відзначив, що УГКЦ не відкликала свого прохання молитися в Софії Київській. «Свята Софія є нашим

материнським кафедральним храмом. І це було своєрідним відкриттям для українського суспільства, що УГКЦ також має відношення до Софії Київської. Оскільки храм Святої Софії у Києві є материнським храмом для усіх гілок українського християнства, усіх дітей Київської Церкви Володимирового Хрищення. Ексклюзивне посідання цього храму лише однією частиною колись єдиної, а нині поділеної Київської Церкви є недоречним і навіть небезпечним», – вважає Блаженніший Святослав.

Він додав, що в УГКЦ не проти того, щоб цей храм був відкритим для богослужінь. «Але ми за те, щоб українське суспільство усвідомлювало, що він є святиною усього народу», – сказав Предстоятель.

Блаженніший Святослав також наголосив, що в Церкві з великою повагою і послухом ставляться до голосу мистецтвознавців та українського законодавства. «Бо сьогодні цей храм є власністю Української держави, яка має обов'язок його зберегти. І очевидно, що коли йтиме мова про ймовірне відкриття храму для богослужінь, то саме мистецтвознавці і ті, хто відповідає за збереження цієї святині, повинні висловити умови і правила, а ми повинні їх послухати. На сьогодні нам сказали, що не можна проводити там богослужінь, бо Софія закрита для реставрації. Це наш спільний інтерес, щоб тисячолітній храм з його чудовими мозаїками і фресками зберігся», – сказав Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

У вересні-жовтні святкують ювілеї:

- 35-річчя священства – о. Михайло Стахнів-Колосок (30.09)
- 30-річчя священства – о. Дмитро Майкут (10.10)
- 25-річчя священства – о. Володимир Пиріг (04.07)
- 25-річчя священства – о. Іван Патроник (17.09)
- 25-річчя священства – о. Михайло Моравський (18.09)
- 25-річчя священства – о. Володимир Клим'юк (18.09)
- 25-річчя священства – о. Роман Іванців (18.09)
- 25-річчя священства – о. Ігор Грицюнь (18.09)
- 20-річчя священства – о. Іван Турба (19.09)
- 20-річчя священства – о. Андрій Березівський (26.09)
- 20-річчя священства – о. Володимир Ониськів (17.10)
- 20-річчя священства – о. Богдан Калатан (17.10)
- 20-річчя священства – о. Володимир Ольшианецький (17.10)
- 10-річчя священства – о. Тарас Бублик (08.10)
- 10-річчя священства – о. Михайло Лесів (14.10)
- 10-річчя священства – о. Богдан Котлінський (22.10)
- 10-річчя священства – о. Андрій Стасів (22.10)

- 75-річчя уродин – о. Віктор Курманович (22.10)
- 70-річчя уродин – о. Іван Залуцький (03.10)
- 60-річчя уродин – о. Зіновій Хоркавий (30.10)
- 55-річчя уродин – о. Ростислав Колупаєв (17.09)
- 50-річчя уродин – о. Роман Іванців (21.09)
- 50-річчя уродин – о. Євген Колосок (24.09)
- 50-річчя уродин – о. Ігор Грицюнь (25.09)
- 45-річчя уродин – о. Петро Терлецький (01.09)
- 45-річчя уродин – о. Сергій Олійничук (08.09)
- 45-річчя уродин – о. Богдан Печара (23.09)
- 45-річчя уродин – о. Ярема Савчук (11.10)
- 45-річчя уродин – о. Ярослав Гевак (18.10)
- 40-річчя уродин – о. Юрій Нецько (24.10)
- 35-річчя уродин – о. Дмитро Гриник (26.10)

16 - 23.10
НАЦІОНАЛЬНА
ПРОЩА
УКРАЇНЦІВ
ДО
ЛЮРДУ

МАРСЕЛЬ · МІЛАН
 ПРАГА · СТРАСБУРГ

€360 + 200 ГРН.

ГОСВІД 3 2009
РАВАІЛ
 АРХІЄПАРХІАЛЬНИЙ ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР

Свідоцтво про реєстрацію KB 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор: о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора: Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте на адресу: площа св. Юра, 5, м. Львів, Україна, 79000, e-mail: meta.ugcc@gmail.com http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПраТ «Видавничий Дім «Високий Замок» Тираж: 5000 примірників, Замовл.№